Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 26. januára 2017 *

„Odvolanie — Hospodárska súťaž — Kartely — Belgický, nemecký, francúzsky, taliansky, holandský a rakúsky trh s kúpeľňovými doplnkami a príslušenstvom — Rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o Európskom hospodárskom priestore — Koordinácia cien a výmena citlivých obchodných informácií — Jediné porušenie — Dôkaz — Pokuty — Neobmedzená právomoc — Primeraná lehota — Proporcionalita“

Vo veci C-625/13 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 29. novembra 2013,

Villeroy & Boch AG, so sídlom v Mettlachu (Nemecko), v zastúpení: M. Klusmann a T. Kreifels, Rechtsanwälte, za právnej pomoci S. Thomas, profesor,

odvolateľka,

ďalší účastník konania:

Európska komisia, v zastúpení: L. Malferrari, F. Castillo de la Torre a F. Ronkes Agerbeek, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (prvá komora)

v zložení: podpredseda Súdneho dvora A. Tizzano, vykonávajúci funkciu predsedu prvej komory, sudcovia M. Berger, E. Levits, S. Rodin (spravodajca) a F. Biltgen,

generálny advokát: M. Wathelet,

tajomník: K. Malacek, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 10. septembra 2015,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 26. novembra 2015,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: nemčina.

Rozsudok

1 Spoločnosť Villeroy & Boch AG svojím odvolaním navrhuje zrušenie rozsudku Všeobecného súdu zo 16. septembra 2013, Villeroy & Boch Austria a i./Komisia (T-373/10, T-374/10, T-382/10 a T-402/10, neuverejnený, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2013:455), v rozsahu, v akom Všeobecný súd týmto rozsudkom čiastočne zamietol jej žalobu o neplatnosť rozhodnutia Komisie K(2010) 4185 v konečnom znení z 23. júna 2010 týkajúceho sa konania podľa článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/39.092 – Kúpeľňové doplnky a príslušenstvo) (ďalej len „sporné rozhodnutie“), v rozsahu, v akom sa jej týka.

Právny rámec

Nariadenie (ES) č. 1/2003

2 Nariadenie Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [101 a 102 ZFEÚ] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205) vo svojom článku 23 ods. 2 a 3 stanovuje:

„2. Komisia môže rozhodnutím uložiť podnikom alebo združeniam podnikov pokuty, keď úmyselne alebo z nedbalosti:

a) porušujú článok [101 alebo 102 ZFEÚ]…

…

Pokuta uložená každému podniku alebo združeniu podnikov [, ktoré sa podieľalo na porušení, – *neoficiálny preklad*] nepresiahne 10 % jeho celkového obratu v predchádzajúcom obchodnom roku.

…

3. Pri stanovení pokuty sa bude posudzovať jednak závažnosť porušenia a tiež jeho trvanie.“

Usmernenia z roku 2006

3 Usmernenia k metóde stanovenia pokút uložených podľa článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia (ES) č. 1/2003 (Ú. v. EÚ C 210, 2006, s. 2, ďalej len „usmernenia z roku 2006“) vo svojom bode 2 uvádzajú, že pokiaľ ide o stanovenie pokút, „Komisia musí zohľadniť trvanie a závažnosť porušenia“, a že „uložená pokuta nesmie presiahnuť limity uvedené v článku 23 ods. 2 v druhom a treťom pododseku nariadenia (ES) č. 1/2003“.

4 Bod 37 usmernení z roku 2006 znie:

„I keď tieto usmernenia vysvetľujú všeobecnú metodiku stanovovania výšky pokút, konkrétne okolnosti danej veci alebo nevyhnutnosť dosiahnuť odstrašujúci účinok v konkrétnej veci, môžu byť dôvodom na to, aby sa Komisia odchýlila od tejto metodiky alebo od limitov stanovených v bode 21.“

Okolnosti predchádzajúce sporu a sporné rozhodnutie

5 Výrobky, na ktoré sa vzťahuje kartel, sú kúpeľňové doplnky a príslušenstvo, ktoré sú súčasťou jednej z troch podskupín výrobkov, konkrétne vodovodných batérií, sprchových kútov a príslušenstva, ako aj keramiky (ďalej len „tri podskupiny výrobkov“).

6 Okolnosti predchádzajúce sporu Všeobecný súd opísal v bodoch 1 až 19 napadnutého rozsudku a možno ich zhrnúť takto.

7 Komisia sporným rozhodnutím konštatovala porušenie článku 101 ods. 1 ZFEÚ a článku 53 Dohody o Európskom hospodárskom priestore z 2. mája 1992 (Ú. v. ES L 1, 1994, s. 3; Mim. vyd. 11/052, s. 3, ďalej len „Dohoda o EHP“) v odvetví kúpeľňových doplnkov a príslušenstva. K tomuto porušeniu, na ktorom sa malo podieľať 17 podnikov, došlo v rozličných obdobiach medzi 16. októbrom 1992 a 9. novembrom 2004 formou celku protisúťažných dohôd alebo zosúladených postupov na území Belgicka, Nemecka, Francúzska, Talianska, Holandska a Rakúska.

8 Presnejšie Komisia v spornom rozhodnutí uviedla, že zistené porušenie spočívalo po prvé v tom, že uvedení výrobcovia kúpeľňových doplnkov a príslušenstva koordinovali v rámci pravidelných zasadnutí v rôznych vnútroštátnych profesijných združeniach ročné zvyšovanie cien a iných poplatkov, po druhé v určovaní alebo koordinácii cien pri príležitosti osobitných udalostí, ako je zvýšenie cien surovín, zavedenie eura, ako aj zavedenie mýtneho v Nemecku a po tretie v sprístupnení a výmene citlivých obchodných informácií. Komisia okrem toho konštatovala, že k určovaniu cien v odvetví kúpeľňových doplnkov a príslušenstva dochádzalo v ročných cykloch. V tomto rámci výrobcovia stanovili svoje cenové sadzobníky, ktoré boli obvykle platné počas jedného roka a boli základom obchodných vzťahov s veľkoobchodníkmi.

9 Villeroy & Boch, ako aj ďalšie žalobkyne v prvostupňovom konaní, Villeroy & Boch Austria GmbH (ďalej len „Villeroy & Boch Austria“), Villeroy & Boch SAS (ďalej len „Villeroy & Boch France“) a Villeroy & Boch Belgium SA (ďalej len „Villeroy & Boch Belgium“) pôsobia v odvetví kúpeľňových doplnkov a príslušenstva. Villeroy & Boch vlastní celé základné imanie spoločností Villeroy & Boch Austria, Villeroy & Boch France, Villeroy & Boch Belgium, Ucosan BV a ich dcérskych spoločností, ako aj Villeroy & Boch SARL (ďalej len „Villeroy & Boch Luxembourg“).

10 Dňa 15. júla 2004 spoločnosť Masco Corp. a jej dcérske spoločnosti, medzi ktoré patrí Hansgrohe AG, ktorá vyrába vodovodné batérie, a Hüppe GmbH, ktorá vyrába sprchové kúty, informovali Komisiu o existencii kartelu v odvetví kúpeľňových doplnkov a príslušenstva a požiadali o oslobodenie od pokút podľa oznámenia Komisie o oslobodení od pokút a znížení pokút v prípadoch kartelov (Ú. v. ES C 45, 2002, s. 3; Mim. vyd. 08/002, s. 155, ďalej len „oznámenie o spolupráci z roku 2002“) alebo, v prípade zamietnutia, o zníženie výšky týchto pokút, ktoré by im mohli byť uložené. Komisia prijala 2. marca 2005 podľa odseku 8 písm. a) a odseku 15 tohto oznámenia rozhodnutie o podmienečnom oslobodení od pokút v prospech spoločnosti Masco.

11 Dňa 9. a 10. novembra 2004 vykonala Komisia neohlásené kontroly v priestoroch viacerých spoločností a vnútroštátnych profesijných združení pôsobiacich v odvetví kúpeľňových doplnkov a príslušenstva.

12 Dňa 15. a 19. novembra 2004 požiadali Grohe Beteiligungs GmbH a jej dcérske spoločnosti, ako aj American Standard Inc. (ďalej len „Ideal Standard“) o oslobodenie od pokút podľa oznámenia o spolupráci z roku 2002, alebo v prípade zamietnutia o zníženie výšky týchto pokút.

13 Komisia po tom, čo v priebehu obdobia od 15. novembra 2005 do 16. mája 2006 zaslala žiadosti o informácie viacerým podnikom a združeniam pôsobiacim v odvetví kúpeľňových doplnkov a príslušenstva, vrátane žalobkyniam v prvostupňovom konaní, prijala 26. marca 2007 oznámenie o výhradách, ktoré im bolo doručené.

14 Dňa 17. a 19. januára 2006 Roca SARL, ako aj Hansa Metallwerke AG, resp. jej dcérske spoločnosti tiež požiadali o oslobodenie od pokút podľa oznámenia o spolupráci z roku 2002, alebo v prípade zamietnutia o zníženie výšky týchto pokút. Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG Armaturenfabrik podala 20. januára 2006 podobnú žiadosť.

15 Po vypočutí, ktoré sa uskutočnilo 12. až 14. novembra 2007 a ktorého sa zúčastnili žalobkyne v prvostupňovom konaní, a po zaslaní listu z 9. júla 2009 obsahujúceho opis skutkových okolností, ktorým sa ich pozornosť upriamila na určité dôkazy, o ktoré sa Komisia zamýšľala oprieť v rámci prijatia konečného rozhodnutia a žiadostí o doplňujúce informácie zaslaných v dôsledku toho najmä uvedeným žalobkyniam, Komisia 23. júna 2010 prijala sporné rozhodnutie. Týmto rozhodnutím Komisia konštatovala, že postupy opísané v bode 8 tohto rozsudku boli súčasťou celkového plánu s cieľom obmedziť hospodársku súťaž medzi adresátmi uvedeného rozhodnutia a vyznačovali sa jediným a nepretržitým porušením, ktoré sa vzťahovalo na tri podskupiny výrobkov a zahŕňalo územia Belgicka, Nemecka, Francúzska, Talianska, Holandska a Rakúska. V tejto súvislosti najmä zdôraznila skutočnosť, že uvedené postupy sa uskutočnili podľa opakovaného modelu, ktorý bol rovnaký vo všetkých šiestich členských štátoch, na ktoré sa vzťahovalo jej vyšetrovanie. Uviedla tiež existenciu vnútroštátnych profesijných združení týkajúcich sa všetkých troch podskupín výrobkov, ktoré nazvala „koordinačnými subjektmi“, vnútroštátnych profesijných združení pozostávajúcich z členov pôsobiacich minimálne v dvoch z týchto troch podskupín výrobkov, ktoré nazvala „viacvýrobkové združenia“, ako aj existenciu špecializovaných združení pozostávajúcich z členov pôsobiacich v jednej z týchto troch podskupín výrobkov. Napokon konštatovala prítomnosť hlavnej skupiny podnikov, ktorá pôsobila v rámci kartelu v rôznych členských štátoch a v rámci koordinačných subjektov a viacvýrobkových združení.

16 Podľa Komisie sa žalobkyne v prvostupňovom konaní podieľali na predmetnom porušení ako členovia týchto združení, konkrétne IndustrieForum Sanitär, ktoré od roku 2001 nahradilo Freundeskreis der deutschen Sanitärindustrie, Arbeitskreis Baden und Duschen, ktoré od roku 2003 nahradilo Arbeitskreis Duschabtrennungen a Fachverband Sanitär-Keramische Industrie (ďalej len „FSKI“) v Nemecku, Arbeitskreis Sanitärindustrie (ďalej len „ASI“) v Rakúsku, Vitreous China-group (ďalej len „VCG“) v Belgicku, Sanitair Fabrikanten Platform v Holandsku a Association française des industries de céramique sanitaire (AFICS) vo Francúzsku. V súvislosti s porušením v Holandsku Komisia v podstate v odôvodnení 1179 sporného rozhodnutia konštatovala, že podnikom, ktoré sa na ňom podieľali, nie je možné z dôvodu uplynutia premlčacej lehoty uložiť pokutu.

17 Komisia v článku 1 sporného rozhodnutia vymenovala podniky, ktorým uložila sankciu za porušenie článku 101 ZFEÚ a od 1. januára 1994 článku 53 Dohody o EHP z dôvodu ich účasti na karteli v odvetví kúpeľňových doplnkov a príslušenstva v Belgicku, Nemecku, vo Francúzsku, v Taliansku, Holandsku a Rakúsku v rozličných obdobiach medzi 16. októbrom 1992 a 9. novembrom 2004. Pokiaľ ide o žalobkyne v prvostupňovom konaní, Komisia uložila sankciu v článku 1 ods. 1 uvedeného rozhodnutia spoločnosti Villeroy & Boch za jej účasť na uvedenom jedinom porušení od 28. septembra 1994 do 9. novembra 2004 a jej dcérskym spoločnostiam Villeroy & Boch Belgium, Villeroy & Boch France a Villeroy & Boch Austria za obdobie od 12. októbra 1994 prinajmenšom do 9. novembra 2004.

18 Komisia v článku 2 ods. 8 sporného rozhodnutia uložila pokuty po prvé spoločnosti Villeroy & Boch vo výške 54 436 347 eur, po druhé spoločne a nerozdielne spoločnostiam Villeroy & Boch a Villeroy & Boch Austria vo výške 6 083 604 eur, po tretie spoločne a nerozdielne spoločnostiam Villeroy & Boch a Villeroy & Boch Belgium v o výške 2 942 608 eur a po štvrté spoločne a nerozdielne spoločnostiam Villeroy & Boch a Villeroy & Boch France vo výške 8 068 441 eur. Celková suma pokút uložených žalobkyniam v prvostupňovom konaní bola teda 71 531 000 eur.

19 Na účely výpočtu týchto pokút sa Komisia opierala o usmernenia z roku 2006.

Konanie pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

20 Žalobou podanou do kancelárie Všeobecného súdu 8. septembra 2010 odvolateľka podala vo veci T-374/10 žalobu o neplatnosť sporného rozhodnutia v rozsahu, v akom sa jej týka, alebo subsidiárne navrhovala zníženie výšky pokút, ktoré jej boli uložené.

21 Na podporu svojich návrhov na zrušenie v konaní pred Všeobecným súdom odvolateľka uvádzala, že Komisia nesprávne kvalifikovala zistené porušenie ako jediné, komplexné a nepretržité porušenie, a subsidiárne, že pristúpením k tejto kvalifikácii porušila povinnosť odôvodnenia predovšetkým tým, že dostatočne presne nevymedzila predmetné trhy.

22 Villeroy & Boch tiež tvrdí, že sa nedopustila žiadneho porušenia na relevantných trhoch s výrobkami alebo geografických trhoch, konkrétne v Belgicku, Nemecku, vo Francúzsku, v Taliansku, Holandsku a v Rakúsku. Presnejšie, pokiaľ ide o údajné porušenia spáchané v Nemecku, vo Francúzsku a v Rakúsku, Villeroy & Boch uviedla, že jej nemožno pripísať zodpovednosť za protisúťažné správanie jej dcérskych spoločností na týchto trhoch.

23 Villeroy & Boch napokon napadla solidárnu povahu pokút, ktoré jej boli uložené, a subsidiárne uviedla, že výšku týchto pokút treba znížiť najmä v rozsahu, v akom Komisia nesprávne vzala do úvahy predaje, ktoré nesúvisia s porušením, v akom je táto suma neprimeraná, takže je v rozpore s článkom 23 ods. 3 nariadenia č. 1/2003, a so zreteľom na neprimeranú dĺžku správneho konania.

24 Odvolateľka subsidiárne podala návrhy na zníženie výšky uložených pokút.

25 Všeobecný súd v bode 395 napadnutého rozsudku konštatoval, že Komisia nepreukázala, že Villeroy & Boch sa podieľala na predmetnom jedinom porušení pred 12. októbrom 1994. Čiastočné zrušenie článku 1 ods. 7 sporného rozhodnutia, o ktorom rozhodol Všeobecný súd, však nemalo vplyv na výšku pokút uložených spoločnosti Villeroy & Boch v článku 2 ods. 8 uvedeného rozhodnutia. Komisia totiž na účely výpočtu uvedenej pokuty vzala do úvahy jej účasť na porušení až od 12. októbra 1994, ako to jednoznačne vyplýva z tabuľky D sporného rozhodnutia.

26 Všeobecný súd napadnutým rozsudkom v zostávajúcej časti žalobu zamietol.

Návrhy účastníkov konania

27 Odvolateľka navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil celý napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom Všeobecný súd týmto rozsudkom čiastočne zamietol jej žalobu,

— subsidiárne čiastočne zrušil článok 1 sporného rozhodnutia vo forme vyplývajúcej z napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom sa týka odvolateľky,

— subsidiárne výrazne znížil pokutu, ktorá jej bola uložená podľa článku 2 sporného rozhodnutia,

— subsidiárne vrátil vec Všeobecnému súdu na opätovné rozhodnutie a

— uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

28 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie v celom rozsahu ako čiastočne neprípustné a čiastočne zjavne nedôvodné a

— uložil odvolateľke povinnosť nahradiť trovy konania.

O odvolaní

29 Na podporu svojho odvolania odvolateľka predkladá jedenásť odvolacích dôvodov.

O prvom odvolacom dôvode

Tvrdenia účastníkov konania

30 Odvolateľka svojím prvým odvolacím dôvodom tvrdí, že Všeobecný súd sa na jej úkor viackrát dopustil nesprávneho právneho posúdenia, pokiaľ ide o skutočnosti, ku ktorým došlo vo Francúzsku.

31 Všeobecný súd tou istou komorou a tým istým sudcom spravodajcom v ten istý deň a v súvislosti s tými istými otázkami a tým istým rozhodnutím posúdil v napadnutom rozsudku a v rozsudku zo 16. septembra 2013, Keramag Keramische Werke a i./Komisia (T-379/10 a T-381/10, neuverejnený, EU:T:2013:457, body 118 až 120), diametrálne odlišne dva dôkazy, a to vyhlásenia spoločnosti Ideal Standard a vyhlásenia spoločnosti Roca v rámci programu zhovievavosti, pričom na úkor odvolateľky porušil zásadu rovnosti zaobchádzania a prezumpciu neviny.

32 Všeobecný súd sa totiž v bodoch 287 až 290 napadnutého rozsudku domnieval, že vyhlásenia spoločností Ideal Standard a Roca umožnili preukázať účasť spoločnosti Villeroy & Boch France na troch zasadnutiach AFICS v roku 2004, v ktorých došlo k protiprávnym diskusiám. Všeobecný súd v tejto súvislosti v podstate pripomenul, že svedectvo jedného podniku, ktorý žiada o zhovievavosť, nemôže slúžiť ako dôkaz podľa zásady *testis unus, testis nullus* (jeden svedok, žiadny svedok), ibaže je také svedectvo podporené ďalšími účastníkmi kartelu. Podľa Všeobecného súdu je to však tak v prejednávanej veci, pretože svedectvo poskytnuté v rámci žiadosti o zhovievavosť podala Ideal Standard a bolo potvrdené vyhlásením spoločnosti Roca.

33 Podľa odvolateľky je také posúdenie dôkazov, ktoré vykonal Všeobecný súd, v zjavnom rozpore s posúdením tých istých dôkazov v rozsudku zo 16. septembra 2013, Keramag Keramische Werke a i./Komisia (T-379/10 a T-381/10, neuverejnený, EU:T:2013:457, body 118 až 120), ktorý sa tiež týka sporného rozhodnutia.

34 Navyše sa odvolateľka domnieva, že Všeobecný súd posúdil dôkaznú hodnotu vyhlásenia spoločnosti Duravit AG v rozpore s týmto posledným uvedeným rozsudkom a v napadnutom rozsudku, čím porušil zásadu rovnosti zaobchádzania s dôkazmi, ako aj zásadu *in dubio pro reo*. Všeobecný súd totiž v rozsudku zo 16. septembra 2013, Keramag Keramische Werke a i./Komisia (T-379/10 a T-381/10, neuverejnený, EU:T:2013:457, body 115 a 116), konštatoval, že toto vyhlásenie nebolo možné voči žalobkyniam v tejto veci uplatniť, pretože im nebolo v priebehu správneho konania oznámené. Všeobecný súd v napadnutom rozsudku naopak prihliadol na toto isté vyhlásenie. Všeobecný súd v bode 293 tohto rozsudku teda uviedol, že hoci sa sporné rozhodnutie „neopiera“ o uvedené vyhlásenie, nemení to nič na tom, že toto vyhlásenie potvrdilo vyhlásenie spoločnosti Ideal Standard, pokiaľ ide o obsah protiprávnych diskusií, ktoré sa „pravdepodobne“ uskutočnili 25. februára 2004.

35 Odvolateľka okrem toho tvrdí, že Všeobecný súd tým, že na jej úkor uplatnil vyhlásenie spoločnosti Duravit, o ktorom navyše vedel, že ho nemožno voči nej uplatniť a ktoré sama Komisia neuviedla v spornom rozhodnutí, zmenil odôvodnenie tohto rozhodnutia a porušil článok 263 a článok 296 druhý odsek ZFEÚ.

36 Vzhľadom na to, že sa neuplatnil žiadny iný dôkaz, pokiaľ ide o porušenie vo Francúzsku, ktoré možno odvolateľke údajne pripísať, uloženie sankcie voči nej je v súvislosti so skutkami spáchanými vo Francúzsku založené na nesprávnom právnom posúdení uvedenom vyššie.

37 Komisia navrhuje prvý odvolací dôvod zamietnuť.

Posúdenie Súdnym dvorom

38 Na účely odpovede na prvý odvolací dôvod treba pripomenúť, že posúdenie dôkaznej sily dokumentu Všeobecným súdom nemôže v zásade podliehať súdnemu preskúmaniu Súdnym dvorom v rámci odvolania. Ako totiž vyplýva z článku 256 ZFEÚ a článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, odvolanie sa obmedzuje na právne otázky. Všeobecný súd je preto ako jediný oprávnený konštatovať a posúdiť relevantné skutočnosti a posúdiť dôkazné prostriedky s výnimkou prípadu skreslenia týchto skutočností a dôkazných prostriedkov (pozri najmä rozsudok z 2. októbra 2003, Salzgitter/Komisia, C-182/99 P, EU:C:2003:526, bod 43 a citovanú judikatúru), čo v prejednávanej veci nebolo uplatnené.

39 Naopak, podľa ustálenej judikatúry otázka, či odôvodnenie rozsudku Všeobecného súdu je rozporné alebo dostatočné, je právnou otázkou, ktorá ako taká môže byť položená v rámci odvolania (pozri najmä rozsudok z 21. septembra 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Komisia, C-105/04 P, EU:C:2006:592, bod 71 a citovanú judikatúru).

40 V prejednávanej veci Všeobecný súd v bode 287 napadnutého rozsudku konštatoval, že Komisia sa opierala o vyhlásenia spoločností Ideal Standard a Roca na preukázanie účasti spoločnosti Villeroy & Boch France na zasadnutiach AFICS v roku 2004. Všeobecný súd v bode 289 uvedeného rozsudku zdôraznil, že hoci z judikatúry vyplýva, že vyhlásenie podniku, ktorému boli odpustené alebo znížené pokuty, ktoré niektorý z účastníkov konania spochybňuje, musí byť potvrdené, nič nebráni tomu, aby takéto potvrdenie vyplývalo zo svedectva iného podniku, ktorý sa podieľal na karteli, a to dokonca aj v prípade, že tomuto poslednému uvedenému podniku boli tiež znížené pokuty. Všeobecný súd po preskúmaní dôkaznej hodnoty vyhlásenia spoločnosti Roca v bode 290 tohto istého rozsudku dospel k záveru, že treba konštatovať, že vyhlásenie spoločnosti Ideal Standard, ako je potvrdené vyhlásením spoločnosti Roca, právne dostatočne preukazuje obsah predmetných protiprávnych diskusií.

41 Odvolateľka tvrdí, že toto odôvodnenie odporuje odôvodneniu uvedenému v rozsudku zo 16. septembra 2013, Keramag Keramische Werke a i./Komisia (T-379/10 a T-381/10, neuverejnený, EU:T:2013:457).

42 Treba však pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry povinnosť Všeobecného súdu odôvodniť svoje rozsudky v zásade nemôže siahať tak ďaleko, že musí riešenie zvolené v jednej veci odôvodniť voči riešeniu v inej veci, v ktorej rozhodoval, aj keby sa týkalo toho istého rozhodnutia (pozri rozsudok z 11. júla 2013, Team Relocations a i./Komisia, C-444/11 P, neuverejnený, EU:C:2013:464, bod 66, ako aj citovanú judikatúru).

43 Tvrdenie odvolateľky založené na rozpornom odôvodnení medzi napadnutým rozsudkom a rozsudkom zo 16. septembra 2013, Keramag Keramische Werke a i./Komisia (T-379/10 a T-381/10, neuverejnený, EU:T:2013:457), treba teda zamietnuť.

44 Pokiaľ ide o tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého Všeobecný súd nemohol na jej úkor uplatniť vyhlásenie spoločnosti Duravit, treba konštatovať, že vychádza z nesprávneho výkladu napadnutého rozsudku. Cieľom zmienky o tomto vyhlásení v bode 293 napadnutého rozsudku je iba odpovedať na tvrdenie žalobkýň v prvostupňovom konaní, ktoré uvádzajú uvedené vyhlásenie a snažia sa spochybniť pravdivosť vyhlásení spoločností Ideal Standard a Roca. Všeobecný súd tak nepovažoval vyhlásenie

spoločnosti Duravit za dôkaz v neprospech odvolateľky, ako potvrdzuje bod 295 uvedeného rozsudku, v ktorom Všeobecný súd konštatoval, že vyhlásenia spoločností Ideal Standard a Roca postačujú na preukázanie existencie porušenia článku 101 ods. 1 ZFEÚ.

45 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy sa prvý odvolací dôvod musí zamietnuť ako nedôvodný.

O druhom odvolacom dôvode

Tvrdenia účastníkov konania

46 Svojím druhým odvolacím dôvodom rozdeleným na dve časti odvolateľka po prvé tvrdí, že Všeobecný súd porušil povinnosť odôvodnenia v rozsahu, v akom v bode 233 napadnutého rozsudku zamietol jej žalobný dôvod založený na neexistencii porušenia v Taliansku, keď vychádzal z nesprávneho predpokladu, že odvolateľka nenapadla skutočnosť, že vedela o vykonávaní protisúťažných postupov na území tohto členského štátu.

47 Odvolateľka po druhé tvrdí, že napadnutý rozsudok porušuje pravidlá logiky a zákazu diskriminácie, pokiaľ ide o vecné posúdenie a pripísanie porušenia, ktorého sa údajne dopustila v Taliansku. Všeobecný súd totiž v bode 234 napadnutého rozsudku pripísal odvolateľke toto porušenie, ktorého sa dopustila tretia osoba, na základe tvrdenia, že vedela o uvedenom porušení, a to napriek tomu, že odvolateľka nevykonávala činnosť v Taliansku a nezúčastňovala sa zasadnutí profesijného združenia v tomto členskom štáte. Zároveň boli hlavné výhrady uvádzané proti údajným hlavným autorom toho istého porušenia z veľkej časti alebo úplne zamietnuté v iných troch rozsudkoch týkajúcich sa sporného rozhodnutia, ktoré boli vydané v ten istý deň, tou istou komorou Všeobecného súdu zloženou z tých istých sudcov.

48 V bode 335 a nasl. rozsudku zo 16. septembra 2013, Duravit a i./Komisia (T-364/10, neuverejnený, EU:T:2013:477), tak Všeobecný súd konštatoval, že spoločnostiam Duravit, Duravit SA a Duravit BeLux SPRL/BVBA nemožno vytýkať ich účasť na porušení spáchanom v Taliansku, ani skutočnosť, že o ňom vedeli, hoci pôsobili na talianskom trhu prostredníctvom spoločného podniku.

49 Rovnaký záver možno vyvodiť z iného rozsudku vydaného tou istou komorou s tým istým sudcom spravodajcom v ten istý deň a týkajúceho sa tých istých otázok týkajúcich sa Talianska, a to rozsudku zo 16. septembra 2013, Wabco Europe a i./Komisia (T-380/10, EU:T:2013:449, bod 70 a nasl.). Všeobecný súd v tomto rozsudku totiž uviedol, že zodpovednosť podnikov skupiny Ideal Standard musela byť napriek ich preukázanej účasti na zasadnutiach profesijného združenia v Taliansku, počas ktorých sa viedli diskusie v rozpore s pravidlami hospodárskej súťaže, vylúčená, pokiaľ ide o obdobie od marca 1993 do marca 2000.

50 Totožné odôvodnenie tiež viedlo Všeobecný súd v rozsudku zo 16. septembra 2013, Keramag Keramische Werke a i./Komisia (T-379/10 a T-381/10, neuverejnený, EU:T:2013:457, body 222 a 223), na rozdiel odo toho, čo rozhodol v napadnutom rozsudku, k čiastočnému zrušeniu sporného rozhodnutia, pokiaľ ide o vytýkané porušenie v Taliansku.

51 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy nemožno z meritórneho hľadiska prijať posúdenie dôkazov Všeobecným súdom v bode 233 napadnutého rozsudku v spojení s bodom 66 a nasl. uvedeného rozsudku.

52 Komisia navrhuje druhý odvolací dôvod zamietnuť.

Posúdenie Súdnym dvorom

53 Pokiaľ ide o prvú časť druhého odvolacieho dôvodu, treba konštatovať, že z bodu 59 žaloby o neplatnosť uvádzaného odvolateľkou na podporu uvedeného odvolacieho dôvodu vyplýva, že ako v podstate uviedol Všeobecný súd v bode 233 napadnutého rozsudku, odvolateľka sa uspokojila s napadnutím skutočnosti, že vedela o protisúťažných postupoch v Taliansku bez toho, aby predložila akýkoľvek argument na podporu tohto tvrdenia a bez toho, aby toto tvrdenie bolo podložené podrobnými dôkazmi. Navyše uvedený bod 59 sa vzťahuje na prvý odvolací dôvod smerujúci k zrušeniu, a nie na tretiu časť tretieho dôvodu smerujúceho k zrušeniu, takže Všeobecnému súdu nemožno vytýkať, že naň neodpovedal v analýze tejto poslednej časti v bodoch 231 až 234 napadnutého rozsudku.

54 Z toho vyplýva, že prvá časť druhého odvolacieho dôvodu je nedôvodná.

55 V súvislosti s druhou časťou druhého odvolacieho dôvodu treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry môže porušenie článku 101 ods. 1 ZFEÚ vyplývať nielen zo samostatného aktu, ale aj zo skupiny aktov, alebo dokonca z pokračujúceho správania, hoci jeden alebo viacero prvkov tejto skupiny aktov alebo tohto pokračujúceho správania by mohli sami osebe, brané jednotlivo, predstavovať porušenie uvedeného ustanovenia. Ak jednotlivé skutky spadajú do „spoločného zámeru“, z dôvodu ich zhodného cieľa, ktorým je narušiť hospodársku súťaž na spoločnom trhu, Komisia je oprávnená pripisovať zodpovednosť za tieto skutky v závislosti od účasti na porušení posudzovanom ako celok (pozri rozsudok z 24. júna 2015, Fresh Del Monte Produce/Komisia a Komisia/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P a C-294/13 P, EU:C:2015:416, bod 156, ako aj citovanú judikatúru).

56 Podnik, ktorý sa zúčastnil na takomto jedinom a komplexnom porušení vlastným správaním, ktoré spočíva v dohode alebo zosúladenom postupe s protisúťažným predmetom v zmysle článku 101 ods. 1 ZFEÚ a ktorého cieľom je prispieť k porušeniu ako celku, môže byť zodpovedný aj za správanie ostatných podnikov v rámci toho istého porušenia počas celej doby svojej účasti na tomto porušení. Tak je to v prípade, ak je preukázané, že uvedený podnik zamýšľal prispieť svojím vlastným správaním k naplneniu spoločných cieľov sledovaných všetkými zúčastnenými a že vedel o protiprávnom správaní, ktoré plánovali alebo realizovali ďalšie podniky sledujúce rovnaké ciele, alebo že ho mohol rozumne predpokladať a bol ochotný prevziať z toho vyplývajúce riziko (pozri rozsudok z 24. júna 2015, Fresh Del Monte Produce/Komisia a Komisia/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P a C-294/13 P, EU:C:2015:416, bod 157, ako aj citovanú judikatúru).

57 Podnik sa tak mohol priamo zúčastňovať na všetkých protisúťažných správaniach tvoriacich jediné a pokračujúce porušenie a Komisia bola v tomto prípade oprávnená pripisovať mu zodpovednosť za všetky správania, a teda za toto porušenie ako celok. Podnik sa mohol tiež priamo zúčastňovať iba na časti protisúťažných správaní tvoriacich jediné a pokračujúce porušenie, avšak vedel o všetkých ostatných protiprávnych správaniach, ktoré plánovali alebo uskutočnili ďalší účastníci kartelu sledujúci rovnaké ciele, alebo ich mohol rozumne predpokladať a bol ochotný prevziať z toho vyplývajúce riziko. V takomto prípade je Komisia rovnako oprávnená pripisovať tomuto podniku zodpovednosť za všetky protisúťažné správania tvoriace takéto porušenie a následne za porušenie ako celok (pozri rozsudok z 24. júna 2015, Fresh Del Monte Produce/Komisia a Komisia/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P a C-294/13 P, EU:C:2015:416, bod 158, ako aj citovanú judikatúru).

58 Navyše na účely kvalifikácie rôznych konaní ako jediné a nepretržité porušenie nie je potrebné overiť, či medzi nimi existuje komplementarita v tom zmysle, že cieľom každého z nich je odstrániť jeden alebo viacero následkov bežnej hospodárskej súťaže a interakciou prispieva k uskutočneniu všetkých protisúťažných účinkov, ktoré chcú docieliť ich autori v rámci celkového plánu na dosiahnutie jediného cieľa. Naopak podmienka týkajúca sa pojmu „jediný cieľ“ znamená, že treba preskúmať, či neexistujú aspekty označujúce rôzne správania tvoriace súčasť porušenia, ktoré by mohli naznačovať, že správania iných zúčastnených podnikov nesledujú rovnaký cieľ alebo nemajú rovnaký protisúťažný účinok a v dôsledku toho sa z dôvodu ich totožného cieľa spočívajúceho v skreslení hospodárskej súťaže

v rámci vnútorného trhu nezačleňujú do „celkového plánu“ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. decembra 2013, Siemens a i./Komisia, C-239/11 P, C-489/11 P a C-498/11 P, neuverejnený, EU:C:2013:866, body 247 a 248).

59 Navyše z judikatúry Súdneho dvora nemožno vyvodiť, že článok 101 ods. 1 ZFEÚ sa týka výlučne buď podnikov pôsobiacich na trhu dotknutom obmedzeniami hospodárskej súťaže či na trhoch, ktoré predchádzajú uvedenému trhu, buď naň nadväzujú alebo sú vo vzťahu k nemu vedľajšími trhmi, alebo podnikov, ktoré obmedzujú svoju nezávislosť správania na danom trhu na základe dohody alebo zosúladeného postupu. Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora totiž vyplýva, že znenie článku 101 ods. 1 ZFEÚ vo všeobecnosti odkazuje na všetky dohody a zosúladené postupy, ktoré vo svojich horizontálnych alebo vertikálnych vzťahoch narušujú hospodársku súťaž na spoločnom trhu bez ohľadu na trh, na ktorom strany pôsobia, ako aj na skutočnosť, že predmetné dohody sa vzťahujú iba na obchodné správanie jednej z nich (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. októbra 2015, AC-Treuhand/Komisia, C-194/14 P, EU:C:2015:717, body 34 a 35, ako aj citovanú judikatúru).

60 Z tejto judikatúry vyplýva, že Všeobecný súd sa bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, mohol domnievať, že odvolateľka sa podieľala na jedinom porušení, ku ktorému došlo najmä na talianskom území, keďže vedela o udržiavaní protisúťažných postupov na tomto území, pričom uvedené postupy boli súčasťou celkového plánu opísaného v bode 15 tohto rozsudku, a napriek tomu, že sama odvolateľka tieto postupy nevykonávala.

61 Pokiaľ ide o tvrdenie týkajúce sa riešenia zvoleného v rozsudkoch zo 16. septembra 2013, Wabco Europe a i./Komisia (T-380/10, EU:T:2013:449), Keramag Keramische Werke a i./Komisia (T-379/10 a T-381/10, neuverejnený, EU:T:2013:457), a Duravit a i./Komisia (T-364/10, neuverejnený, EU:T:2013:477), treba pripomenúť, ako bolo uvedené v bode 42 tohto rozsudku, že povinnosť Všeobecného súdu odôvodniť svoje rozsudky v zásade nemôže siahať tak ďaleko, že musí riešenie zvolené v jednej veci odôvodniť voči riešeniu v inej veci, v ktorej rozhodoval, aj keby sa týkalo toho istého rozhodnutia.

62 Okrem toho skutočnosť, že Všeobecný súd mohol čiastočne zrušiť sporné rozhodnutie v rozsahu, v akom sa týka účasti určitých iných členov dotknutého kartelu na vytýkanom porušení na určitých geografických trhoch počas daných období, nepostačuje na spochybnenie konštatovania v napadnutom rozsudku o existencii spoločného zámeru pokrývajúceho tri podskupiny výrobkov a šesť dotknutých členských štátov z dôvodu zhodného cieľa skresľujúceho hospodársku súťaž na vnútornom trhu. Takéto čiastočné zrušenia prípadne môžu viesť len k zníženiu pokuty uloženej každému z dotknutých podnikov, pretože predmetné geografické trhy boli zohľadnené pri výpočte pokuty, ktorá im bola uložená.

63 Odvolateľka teda nesprávne tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia z dôvodu, že zamietol jej žalobný dôvod založený na neexistencii porušenia v Taliansku napriek tomu, že dospel k záveru, že účasť niektorých podnikov na tomto porušení na talianskom trhu nebola úplne alebo sčasti preukázaná po celú dobu, z ktorej vychádzala Komisia.

64 Z toho vyplýva, že druhá časť druhého odvolacieho dôvodu je nedôvodná.

65 Preto treba druhý odvolací dôvod zamietnuť ako nedôvodný.

O treťom odvolacom dôvode

Tvrdenia účastníkov konania

66 Odvolateľka prvou časťou tretieho odvolacieho dôvodu v podstate kritizuje skutočnosť, že Všeobecný súd protiprávne uznal legitímny záujem Komisie na konštatovaní premlčaného porušenia zisteného v Holandsku v rozpore s jeho právomocami podľa článku 263 ZFEÚ a povinnosťou odôvodnenia stanovenej v článku 296 druhom odseku ZFEÚ. Prejednávaná vec sa totiž netýka situácie, v ktorej by existoval taký záujem.

67 Odvolateľka svojou druhou časťou tretieho odvolacieho dôvodu tvrdí, že existuje zjavný rozpor medzi bodom 2 výroku a odôvodnením napadnutého rozsudku. Zatiaľ čo Komisia totiž pôvodne vychádzala z viac ako päť rokov trvajúceho porušenia v Holandsku, Všeobecný súd v bode 321 napadnutého rozsudku dospel ku konečnému záveru, že odvolateľke bolo možné uložiť sankciu za porušenie v tomto členskom štáte len za obdobie od 26. novembra 1996 do 1. septembra 1997, resp. od 20. januára do 1. decembra 1999. Všeobecný súd mal na základe vlastných poznatkov, ako to urobil v prípade porušenia, ku ktorému došlo v Nemecku, v bode 2 výroku napadnutého rozsudku v tomto ohľade zrušiť sporné rozhodnutie v rozsahu, v akom sa v ňom uvádza, že odvolateľka sa v Holandsku podieľala na karteli v odvetví kúpeľňových doplnkov a príslušenstva po dobu presahujúcu uvedené obdobia. Všeobecný súd však túto skutočnosť nezohľadnil, čo predstavuje nesprávne právne posúdenie, ktoré v dôsledku toho musí viesť k zrušeniu aspoň časti napadnutého rozsudku.

68 Komisia navrhuje tretí odvolací dôvod zamietnuť.

Posúdenie Súdnym dvorom

69 Na účely odpovede na prvú časť tretieho odvolacieho dôvodu treba po prvé v súvislosti s tvrdením odvolateľky založeným na porušení článku 263 ZFEÚ pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry z článku 256 ZFEÚ, článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a článku 169 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora vyplýva, že odvolanie musí presne určiť kritizované body rozsudku, ktorého zrušenie sa požaduje, a presne vymedziť aj právne tvrdenia, ktoré návrh na zrušenie osobitným spôsobom podporujú. Odvolanie, v ktorom sú iba zopakované žalobné dôvody a tvrdenia už uvedené pred Všeobecným súdom a ktoré neobsahuje argumentáciu osobitne smerujúcu k označeniu právnych vád, ktorými je poznačený napadnutý rozsudok, túto požiadavku nespĺňa. Takéto odvolanie totiž v skutočnosti predstavuje návrh na opätovné posúdenie žaloby podanej na Všeobecný súd, čo nepatrí do právomoci Súdneho dvora (pozri v tomto zmysle rozsudky z 30. júna 2005, Eurocermex/ÚHVT, C-286/04 P, EU:C:2005:422, body 49 a 50, ako aj z 12. septembra 2006, Reynolds Tobacco a i./Komisia, C-131/03 P, EU:C:2006:541, body 49 a 50).

70 Odvolateľka neuvádza dôvody, pre ktoré sa domnieva, že Všeobecný súd konal nad rámec svojich právomocí na základe článku 263 ZFEÚ, keď dospel k záveru, že Komisia mala v prejednávanej veci legitímny záujem na konštatovaní porušenia, ku ktorému došlo v Holandsku.

71 Toto tvrdenie je teda neprípustné.

72 Po druhé, pokiaľ ide o tvrdenie odvolateľky vzťahujúce sa na porušenie povinnosti odôvodnenia, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Všeobecný súd nie je povinný vypracovať odôvodnenie, ktoré by vyčerpávajúcim spôsobom rozoberalo jednotlivo každú úvahu vyjadrenú účastníkmi sporu, pokiaľ toto odôvodnenie umožní zúčastneným osobám oboznámiť sa s dôvodmi, pre ktoré Všeobecný súd neprijal ich tvrdenia, a poskytne Súdnemu dvoru dostatok prostriedkov, aby mohol vykonať svoje preskúmanie (pozri najmä rozsudky z 2. apríla 2009, Bouygues a Bouygues Télécom/Komisia, C-431/07 P, EU:C:2009:223, bod 42, ako aj z 22. mája 2014, Armando Álvarez/Komisia, C-36/12 P, EU:C:2014:349, bod 31).

73 Všeobecný súd po tom, ako podľa článku 7 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 a ustálenej judikatúry pripomenul, že Komisia môže, ak má legitímny záujem, konštatovať, že došlo k porušeniu, ktoré už nemôže viesť k uloženiu pokuty z dôvodu premlčania, v bode 304 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že Komisia mala v prejednávanej veci taký záujem. Podľa Všeobecného súdu totiž mala Komisia na účely posilnenia svojho konštatovania, že došlo k jedinému porušeniu, legitímny záujem na konštatovaní všetkých porušení, na ktorých sa také podniky, ako je odvolateľka, ktorú považovala za súčasť „centrálnej skupiny podnikov“, ktoré vykonávali vytýkané porušenie, podieľali, vrátane období, ktoré možno považovať za premlčané.

74 Všeobecný súd, ktorý nebol povinný odpovedať na všetky tvrdenia odvolateľky, teda právne dostatočne odôvodnil napadnutý rozsudok.

75 Z toho vyplýva, že prvá časť tretieho odvolacieho dôvodu je sčasti neprípustná a sčasti nedôvodná.

76 Pokiaľ ide o druhú časť tohto odvolacieho dôvodu založenú na rozpore medzi odôvodnením a bodom 2 výroku napadnutého rozsudku, ktorý neodráža konštatovania Všeobecného súdu v bode 321 uvedeného rozsudku, treba zdôrazniť, že tieto konštatovania nevyvracajú záver uvedený v bode 2 tohto výroku, podľa ktorého sa odvolateľka od 12. októbra 1994 podieľala na jedinom porušení v odvetví kúpeľňových doplnkov a príslušenstva v Belgicku, Nemecku, vo Francúzsku, v Taliansku, Holandsku a Rakúsku, pretože Všeobecný súd uviedol, že predmetné protisúťažné správania začali od tohto dátumu v poslednom uvedenom členskom štáte. Navyše na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľka, hoci Všeobecný súd čiastočne zrušil sporné rozhodnutie vo veci T-374/10, nie je to z dôvodu, že by sa Komisia dopustila nesprávneho posúdenia v súvislosti s porušením, ku ktorému došlo v Nemecku, ale práve z dôvodu, že Komisia právne dostatočne nepreukázala, že sa odvolateľka podieľala na porušení v Holandsku po 28. septembri 1994, ako to jednoznačne vyplýva z bodu 321 v spojení s bodom 395 napadnutého rozsudku.

77 Z toho vyplýva, že druhá časť tretieho odvolacieho dôvodu je nedôvodná.

78 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba tretí odvolací dôvod zamietnuť ako sčasti neprípustný a sčasti nedôvodný.

O štvrtom odvolacom dôvode

Tvrdenia účastníkov konania

79 Odvolateľka svojím štvrtým odvolacím dôvodom, ktorý sa delí na štyri časti, po prvé uvádza, že tvrdenia, ktoré uviedla v rámci konania týkajúceho sa skutočností, ku ktorým došlo v Belgicku, boli vyložené nesprávne, čo viedlo k nesprávnemu odôvodneniu napadnutého rozsudku v rozpore s článkom 296 druhým odsekom ZFEÚ. Dôvody uplatnené Všeobecným súdom v bode 243 a nasl. uvedeného rozsudku sú totiž založené na nesprávnom predpoklade, podľa ktorého bol pán Z. ešte zamestnancom spoločnosti Villeroy & Boch Belgium po 1. januári 2003. Ako uviedla odvolateľka na pojednávaní pred Všeobecným súdom a ako konštatoval samotný Všeobecný súd, pán Z. v skutočnosti od uvedeného dátumu už nemal žiadnu organizačnú väzbu alebo väzbu vyplývajúcu z pracovnej zmluvy so spoločnosťou Villeroy & Boch Belgium, čo v dôsledku toho vylučuje akékoľvek pripísanie skutkov odvolateľke.

80 Subsidiárne odvolateľka po druhé tvrdí, že Všeobecný súd konal v rozpore s článkom 101 ZFEÚ tým, že sa domnieval, že Villeroy & Boch Belgium sa podieľala na porušení týkajúcom sa keramických výrobkov v Belgicku napriek tomu, že na tomto trhu od konca roka 2002 nepôsobila. Konkrétne Všeobecný súd neuviedol, akým „konaním“ sa táto spoločnosť mohla po svojom odchode z trhu zosúladiť s ostatnými účastníkmi kartelu s cieľom obmedziť hospodársku súťaž na tomto trhu. So zreteľom na odôvodnenie prijaté Všeobecným súdom v rozsudkoch zo 16. septembra 2013, Wabco

Europe a i./Komisia (T-380/10, EU:T:2013:449, bod 79 a nasl.), ako aj Keramag Keramische Werke a i./Komisia (T-379/10 a T-381/10, neuverejnený, EU:T:2013:457, bod 222 a nasl.), nie je možné pripísať spoločnosti Villeroy & Boch Belgium alebo nepriamo odvolateľke zodpovednosť za skutky tretích osôb, ku ktorým došlo po dátume tohto odchodu z trhu. Ako uviedol Všeobecný súd v uvedených rozsudkoch, taká výhrada by vyžadovala preukázanie iných skutočností, ktoré zakladajú jediné porušenie, presnejšie zhodu „cieľa“ alebo „účinku“ obmedzení hospodárskej súťaže na belgickom trhu, čo je však podmienka, ktorá v prejednávanej veci zjavne nie je splnená. V každom prípade vzájomne si odporujúce posúdenie skutkových okolností v napadnutom rozsudku a v rozsudku zo 16. septembra 2013, Wabco Europe a i./Komisia (T-380/10, EU:T:2013:449), je porušením zásady rovnosti zaobchádzania na úkor odvolateľky.

81 Po tretie, pokiaľ ide o preukázanie zosúladených postupov na zasadnutiach z 28. a 29. apríla 2003 v Belgicku, Všeobecný súd v bode 271 napadnutého rozsudku pripustil, že dokazovanie sa obmedzilo na zistenie, že nestanovenie jedinej percentuálnej sadzby priznania bonusu veľkoobchodníkom „neumožňuje vylúčiť, že hospodárska súťaž bola skreslená v dôsledku výmeny predmetných informácií“. Aj keby sa však malo vychádzať z toho, že táto teória Všeobecného súdu je podložená, logicky nestačí na preukázanie porušenia. Došlo buď k porušeniu povinnosti odôvodnenia v zmysle článku 296 druhého odseku ZFEÚ, alebo k porušeniu zásady in *dubio pro reo* zakotvenej v článku 48 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).

82 Po štvrté napadnutý rozsudok je v bodoch 272 a 274 právne nesprávny v rozsahu, v akom konštatuje jediné, komplexné a nepretržité porušenie, pokiaľ ide o všetky vytýkané porušenia na belgickom trhu keramických kúpeľňových doplnkov a príslušenstva.

83 Skutočnosti konštatované Komisiou na základe zasadnutia VCG neumožňujú totiž dospieť k záveru, že celé obdobie uplatňovaného porušenia treba vykladať tak, že tvorí jediné porušenie. Naopak, po zasadnutí VCG z 28. a 29. apríla 2003 bolo pozorované zjavné prerušenie, ktoré bráni tomu, aby sa z právneho hľadiska zlučovali predchádzajúce a nesledujúce zasadnutia na účely vytvorenia jediného a nepretržitého porušenia.

84 Komisia navrhuje štvrtý odvolací dôvod zamietnuť.

Posúdenie Súdnym dvorom

85 Po prvé, pokiaľ ide o prvú časť štvrtého odvolacieho dôvodu založeného na porušení povinnosti odôvodnenia v rozsahu, v akom Všeobecný súd nevzal do úvahy tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého pán Z. nemal žiadnu väzbu na spoločnosť Villeroy & Boch Belgium od 1. januára 2003, treba uviesť, že počas písomnej časti konania pred Všeobecným súdom odvolateľka na účely napadnutia svojej účasti na karteli v Belgicku od uvedeného dátumu uviedla, že Villeroy & Boch Luxembourg „prevzala na konci roka 2002 keramický podnik belgickej spoločnosti“. Až na pojednávaní pred Všeobecným súdom odvolateľka po prvýkrát výslovne tvrdila, že nemôže byť zodpovedná za protisúťažné správanie na belgickom trhu keramických výrobkov od 1. januára 2003 v rozsahu, v akom osoba zúčastňujúca sa kartelových zasadnutí, t. j. pán Z. od uvedeného dátumu už nebol zamestnancom spoločnosti Villeroy & Boch Belgium, ale spoločnosti Villeroy & Boch Luxembourg.

86 Článok 48 ods. 2 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu stanovuje, že uviesť nové dôvody počas konania je prípustné len vtedy, ak sú tieto dôvody založené na právnych a skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo v priebehu konania. Tvrdenie odvolateľky predložené na pojednávaní pred Všeobecným súdom bolo zjavne neprípustné, pretože sa týkalo nového dôvodu založeného na skutkovej okolnosti, o ktorej bola odvolateľka informovaná ako prvá a ktorá nevyšla najavo v priebehu konania.

87 Všeobecný súd sa výslovne nevyjadril k prípustnosti alebo dôvodnosti tohto tvrdenia. Podľa judikatúry Súdneho dvora však od Všeobecného súdu nemožno vyžadovať, aby vo svojom rozsudku zakaždým, keď účastník konania uplatní v priebehu konania nový žalobný dôvod, ktorý zjavne nespĺňa požiadavky článku 48 ods. 2 jeho rokovacieho poriadku, buď vysvetlil dôvody, pre ktoré je tento dôvod neprípustný, alebo aby ho preskúmal vo veci samej (pozri najmä rozsudok z 20. marca 2014, Rousse Industry/Komisia, C-271/13 P, neuverejnený, EU:C:2014:175, bod 22 a citovanú judikatúru).

88 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd neporušil povinnosť uviesť odôvodnenie, keď v bode 248 napadnutého rozsudku bez toho, aby zohľadnil oneskorené tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého pán Z. od 1. januára 2003 už nebol zamestnancom spoločnosti Villeroy & Boch Belgium, a aby vysvetlil, prečo je toto tvrdenie zjavne neprípustné, dospel k záveru, že účasť pána Z. na zasadnutiach kartelu „preukazuje, že sa spoločnosť Villeroy & Boch Belgium naďalej aktívne podieľala na porušení vo vlastnom záujme, ako aj v zmysle práva hospodárskej súťaže v záujme podniku, ktorého bola súčasťou“.

89 Prvá časť štvrtého odvolacieho dôvodu je teda nedôvodná.

90 Po druhé, pokiaľ ide o druhú časť tohto odvolacieho dôvodu založenú na porušení článku 101 ZFEÚ, treba zdôrazniť, že odvolateľka nespochybňuje konštatovanie Všeobecného súdu, podľa ktorého boli zasadnutia VCG pred 1. januárom 2003 a po ňom protiprávne, domnieva sa však, že Všeobecný súd dospel k nesprávnemu záveru, že sa podieľala na porušení napriek tomu, že Villeroy & Boch Belgium už nepôsobila na belgickom trhu keramických výrobkov od konca roka 2002.

91 Z judikatúry citovanej v bode 59 tohto rozsudku vyplýva, že Všeobecný súd správne v bode 242 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že podnik môže porušiť zákaz stanovený v článku 101 ods. 1 ZFEÚ, pokiaľ cieľom jeho správania, ktoré je zosúladené so správaním ďalších podnikov, je obmedziť hospodársku súťaž na konkrétnom relevantnom trhu bez nevyhnutného predpokladu, že sám na uvedenom trhu pôsobí.

92 V tejto súvislosti treba na jednej strane spresniť, že na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľka, Všeobecný súd preukázal, že Villeroy & Boch Belgium sa aktívne podieľala na vytýkanom porušení. Všeobecný súd tak v bodoch 244 a 248 napadnutého rozsudku zdôraznil, že nepretržitá účasť pána Z. v mene spoločnosti Villeroy & Boch Belgium na zasadnutiach VCG, ktorých protiprávnu povahu odvolateľka nespochybňuje, pred 1. januárom 2003 a po ňom, t. j. vrátane potom, ako táto spoločnosť zastavila akúkoľvek činnosť na trhu keramických výrobkov, preukazuje aktívnu účasť poslednej uvedenej spoločnosti na porušení. Na druhej strane na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľka, bolo rôzne konanie vytýkané účastníkom tohto porušenia, do ktorých patrí Villeroy & Boch Belgium, podrobne uvedené v bodoch 255 až 277 napadnutého rozsudku.

93 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že tvrdenie odvolateľky založené na skutočnosti, že Villeroy & Boch Belgium zastavila akúkoľvek činnosť v oblasti keramických výrobkov od konca roka 2002, treba zamietnuť.

94 S prihliadnutím na judikatúru uvedenú v bode 42 tohto rozsudku nemožno tento záver spochybniť so zreteľom na riešenie zvolené v rozsudkoch zo 16. septembra 2013, Wabco Europe a i./Komisia (T-380/10, EU:T:2013:449, bod 84), a Keramag Keramische Werke a i./Komisia (T-379/10 a T-381/10, neuverejnený, EU:T:2013:457, bod 220 a nasl.).

95 Z toho vyplýva, že druhá časť štvrtého odvolacieho dôvodu je nedôvodná.

96 Napokon po tretie, pokiaľ ide o tvrdenia odvolateľky v rámci tretej a štvrtej časti tohto odvolacieho dôvodu, treba uviesť, že odvolateľka nimi v podstate zamýšľa pod zámienkou tvrdení nesprávnych právnych posúdení, ktorých sa dopustil Všeobecný súd, napadnúť posúdenie dôkazov týkajúcich sa rôznych protiprávnych zasadnutí, ktoré patrí do výlučnej právomoci Všeobecného súdu. Tieto tvrdenia treba teda odmietnuť ako neprípustné.

97 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy musí byť štvrtý odvolací dôvod zamietnutý ako sčasti neprípustný a sčasti nedôvodný.

O piatom odvolacom dôvode

Tvrdenia účastníkov konania

98 Odvolateľka svojím piatym odvolacím dôvodom tvrdí, že napadnutý rozsudok je v rozpore s článkom 101 ZFEÚ, pokiaľ potvrdzuje existenciu porušenia spáchaného v Nemecku v priebehu rokov 2002 až 2004.

99 Pokiaľ ide konkrétne o preukázanie protisúťažných postupov týkajúcich sa sprchovacích kútov počas roka 2002, odvolateľka sa domnieva, že úvahy Všeobecného súdu v bodoch 116 a 117 napadnutého rozsudku sú právne nesprávne, pretože Všeobecný súd nezohľadnil jej tvrdenia obsiahnuté v bode 135 jej žaloby o neplatnosť a v bode 49 jej repliky pred Všeobecným súdom. Všeobecný súd sa okrem iného dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že kvalifikoval diskusiu medzi konkurentmi o dátume zaslania nových ročných cenníkov ako protiprávnu výmenu citlivých obchodných informácií.

100 Pokiaľ ide o dôkaz o protisúťažnom konaní v oblasti keramických výrobkov v roku 2002, odvolateľka sa domnieva, že Všeobecný súd nemohol v bode 143 napadnutého rozsudku dospieť k záveru, že neprerušila svoju účasť na protiprávnych postupoch v roku 2002 z dôvodu, že protisúťažné účinky protiprávnych diskusií, ktoré sa konali v roku 2001, sa prejavili v roku 2002 a odvolateľka sa od týchto diskusií ani od diskusií, ktoré sa konali v roku 2003 verejne nedištancovala, a to napriek tomu, ako konštatoval Všeobecný súd, že neexistuje priamy dôkaz o konaní protiprávnych zasadnutí v roku 2002.

101 Pokiaľ ide o vytýkané konanie na trhu s keramickými výrobkami v roku 2003, odvolateľka tvrdí, že bod 144 napadnutého rozsudku skresľuje jej tvrdenie týkajúce sa dôkazu o jej účasti na zasadnutiach FSKI zo 17. januára 2003. ako aj zo 4. a z 5. júla 2003, čím porušuje článok 101 ZFEÚ a právo na spravodlivý proces. Všeobecný súd totiž uviedol, že odvolateľka nespochybňovala, že podľa zápisu z posledného uvedeného zasadnutia sa „výrobcovia keramických výrobkov dohodli na tom, že zvýšenie nákladov na mýtne nebudú znášať iba výrobcovia keramických výrobkov, ale že sa odrazí na ich zákazníkoch“, a že odvolateľka nespochybňovala „vierohodnosť“ tohto zápisu, čo je nesprávne a úplne v rozpore s tvrdeniami, ktoré odvolateľka jasne uviedla pred Všeobecným súdom.

102 Všeobecný súd okrem toho v bode 145 napadnutého rozsudku neuviedol, v čom je následkom výmen, ku ktorým došlo na týchto zasadnutiach, skutočné čiastočné prezradenie tajomstiev hospodárskej súťaže z dôvodu zamedzenia relevantným neistotám z hľadiska hospodárskej súťaže, ani aké aspekty vymenených informácií tvoria takéto tajomstvá. Vzhľadom na to, ako uviedla odvolateľka pred Všeobecným súdom, že informácie vymenené v prejednávanej veci sú verejne známe, nemožno ich kvalifikovať ako protiprávny kartel, ktorý je zakázaný článkom 101 ZFEÚ.

103 Rovnako tak nebolo preukázané porušenie týkajúce sa sprchových kútov a keramiky v roku 2004. Na účely preukázania účasti odvolateľky na tomto porušení Všeobecný súd totiž v bodoch 121 a 148 napadnutého rozsudku vychádzal výlučne zo skutočnosti, že si členovia IndustrieForum Sanitär a Freundeskreis der deutschen Sanitärindustrie na zasadnutí usporiadanom 20. júla 2004 „vymenili podrobné obchodné informácie podľa jednotlivých podnikov týkajúce sa vývoja ich obratu v Nemecku

a ich vývozu, ako aj pokiaľ ide o odhad ich ekonomického rastu“, a osobitne na skutočnosti, že odvolateľka uviedla, že jej obrat narástol o 5,5 %, že sa zvýšil objem jej vývozu a že odhaduje nárast svojho obratu v Nemecku o 5 %.

104 Napadnutý rozsudok na jednej strane vykazuje nedostatok odôvodnenia v rozsahu, v akom Všeobecný súd neuviedol dôvody, pre ktoré sa domnieval, že diskusie, ku ktorým došlo na uvedenom zasadnutí 20. júla 2004, mohli čiastočne vyzradiť tajomstvá hospodárskej súťaže chránené podľa článku 101 ZFEÚ.

105 Na druhej strane podľa odvolateľky nie je možné, aby oznámenie celkového obratu, ktorý podnik alebo skupina dosiahla za predchádzajúci hospodársky rok, konkurentom alebo tretím osobám, ktoré nie sú jeho konkurentmi, výmena informácií o zvýšení objemu vývozu alebo oznámenie odhadov, pokiaľ ide o zvýšenie obratu alebo štatistiky jeho vývoja, mohli byť kvalifikované ako porušenie článku 101 ZFEÚ. Tieto obchodné údaje totiž samy osebe neumožňujú vyvodiť akýkoľvek záver, pokiaľ ide o postupy dotknutého podniku na trhu, ziskovosť operácií, ktoré uskutočňuje, alebo zamýšľané stratégie na dosiahnutie cieľov spočívajúcich vo vývoji obratu. Žiadny hospodársky subjekt tak nemôže na základe vymenených informácií s väčšou istotou predvídať budúce obchodné správanie jeho konkurentov na trhu. Okrem toho niektoré z týchto údajov prakticky všetky podniky pravidelne a urýchlene zverejňujú, pretože také zverejnenie je vo väčšine prípadov povinné na základe ustanovení obchodného práva, právnych predpisov o kapitálovom trhu a pravidiel uplatniteľných v oblasti koncentrácií.

106 Komisia navrhuje piaty odvolací dôvod zamietnuť.

Posúdenie Súdnym dvorom

107 So zreteľom na judikatúru uvedenú v bode 38 tohto rozsudku sú tvrdenia predložené odvolateľkou v rámci jej piateho odvolacieho dôvodu neprípustné v rozsahu, v akom smerujú k novému posúdeniu skutkového stavu a dôkazov týkajúcich sa porušení, ku ktorým došlo v Nemecku počas rokov 2002 až 2004.

108 V zostávajúcej časti treba po prvé zdôrazniť, že v súvislosti s konaním týkajúcim sa sprchových kútov v roku 2002 odvolateľka nesprávne vytýka Všeobecnému súdu, že neodpovedal na jej tvrdenia uvedené v bode 135 jej žaloby o neplatnosť a v bode 49 jej repliky, pretože ako uviedla Komisia, tieto tvrdenia sa týkali porušenia, ku ktorému došlo v Rakúsku, a nie v Nemecku.

109 Na druhej strane tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že kvalifikoval diskusiu medzi konkurentmi o dátume zaslania nových ročných cenníkov ako protiprávnu výmenu citlivých obchodných informácií, vychádza z nesprávneho pochopenia napadnutého rozsudku. Všeobecný súd totiž v bodoch 116 a 117 tohto rozsudku iba konštatoval, že táto výmena informácií preukazuje, že odvolateľka a jej konkurenti v rokoch 2001 až 2003 si neprestali oznamovať citlivé obchodné informácie. Všeobecný súd teda nerozhodol, že samotná uvedená výmena porušuje článok 101 ZFEÚ.

110 Po druhé, pokiaľ ide o tvrdenia odvolateľky týkajúce sa konania, ku ktorému došlo v oblasti keramických výrobkov v roku 2002, Všeobecný súd v bode 143 napadnutého rozsudku konštatoval, že napriek neexistencii priamych dôkazov o účasti odvolateľky na protiprávnych zasadnutiach počas uvedeného roka sa Komisia mohla platne domnievať, že odvolateľka neprerušila svoju účasť na vytýkanom porušení v priebehu toho istého roka. Všeobecný súd v tejto súvislosti totiž konštatoval, že protisúťažné účinky protiprávnych diskusií, ktoré sa konali v roku 2001 a týkali sa zvýšenia cien na rok 2002, a to zasadnutí, ktorých sa odvolateľka zúčastnila, sa prejavili v poslednom uvedenom roku, a ďalej že sa odvolateľka zúčastnila protiprávnych diskusií týkajúcich sa zvýšenia cien v rokoch 2001 a 2003 a od týchto diskusií sa verejne nedištancovala.

111 V súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora existencia protisúťažného postupu alebo dohody sa vo väčšine prípadov musí vydedukovať z určitého množstva zhôd okolností a nepriamych dôkazov, ktoré posudzované ako celok môžu v prípade neexistencie iného koherentného vysvetlenia predstavovať dôkaz porušenia pravidiel hospodárskej súťaže. Pokiaľ ide najmä o porušenie trvajúce niekoľko rokov, skutočnosť, že nebol predložený priamy dôkaz o účasti spoločnosti na tomto porušení počas určitého obdobia, nebráni tomu, aby sa konštatovala jej účasť aj počas tohto obdobia, pokiaľ takýto záver vyplýva z objektívnych a jednoznačných nepriamych dôkazov, pričom neexistencia verejného dištancovania sa tejto spoločnosti môže byť v tejto súvislosti zohľadnená (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. septembra 2015, Total Marketing Services/Komisia, C-634/13 P, EU:C:2015:614, body 26 až 28 a citovanú judikatúru).

112 So zreteľom na túto judikatúru a skutkové zistenia Všeobecného súdu uvedené v bode 110 tohto rozsudku sa Všeobecný súd nedopustil nesprávneho právneho posúdenia alebo odôvodnenia, keď rozhodol, že na odvolateľku možno prihliadať tak, že sa aj naďalej podieľala na predmetnom karteli počas roku 2002.

113 Po tretie v súvislosti s rokom 2003 treba na jednej strane zdôrazniť, že okolnosť, že na rozdiel od toho, čo uviedol Všeobecný súd v bode 144 tohto rozsudku, odvolateľka v bode 115 svojej žaloby o neplatnosť spochybnila výklad zápisnice zo zasadnutia FSKI zo 4. a 5. júla 2003, ktorý vykonala Komisia, nemôže sama osebe spochybniť skutkové zistenia Všeobecného súdu.

114 Na druhej strane, pokiaľ ide o dôvodnosť konštatovaní v bode 145 napadnutého rozsudku, treba uviesť, že na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľka, sa Všeobecný súd nedomnieval, že každá výmena informácií medzi konkurentmi môže porušiť článok 101 ZFEÚ, a uviedol dôvody, pre ktoré sa domnieval, že diskusie, ku ktorým došlo na zasadnutí FSKI 4. a 5. júla 2003 mali protisúťažnú povahu. V tejto súvislosti sa Všeobecný súd nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď dospel k záveru, že diskusie, počas ktorých sa výrobcovia keramických výrobkov dohodli na tom, že sa zvýšenie nákladov na mýtne prenesie na zákazníkov, odstraňujú mieru neistoty medzi konkurentmi a rovnajú sa koordinácii cien, takže sú protisúťažnými postupmi, a to aj hoci také prenesenie nákladov mohli tretie osoby alebo verejnosť predvídať.

115 Po štvrté, pokiaľ ide o rok 2004, treba na jednej strane odmietnuť tvrdenie odvolateľky založené na nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku. Na rozdiel od toho, čo uvádza odvolateľka, Všeobecný súd totiž v bodoch 123 a 149 napadnutého rozsudku uviedol dôvody, pre ktoré sa domnieval, že výmeny informácií uvedené v bodoch 121 a 148 tohto rozsudku sú protisúťažné. Všeobecný súd tým zdôraznil, že tieto výmeny podporovali koordináciu zvýšenia cien, o ktorom sa rozhodlo v roku 2003 na rok 2004 a že mohli odvolateľke a jej konkurentom umožniť s väčšou istotou predvídať ich budúce obchodné správanie na trhu. Postupujúc takto, Všeobecný súd odôvodnil napadnutý rozsudok.

116 Pokiaľ na druhej strane ide o dôvodnosť týchto konštatovaní Všeobecného súdu, stačí uviesť, že odvolateľka nespochybňuje zistenie Všeobecného súdu uvedené v bodoch 123 a 149 napadnutého rozsudku, podľa ktorého sú výmeny spomenuté v bodoch 121 a 148 uvedeného rozsudku protisúťažné z dôvodu, že podporujú koordináciu zvýšenia cien, o ktorom sa rozhodlo v roku 2003 na rok 2004, pričom existenciu takej koordinácie odvolateľka nenapáda ani v rámci tohto odvolania. Vzhľadom na to, že taká skutočnosť stačí na konštatovanie existencie porušenia, tvrdenia odvolateľky, podľa ktorých samotné uvedené výmeny nie sú porušením pravidiel hospodárskej súťaže, sú irelevantné.

117 Piaty odvolací dôvod treba teda zamietnuť ako sčasti neprípustný, sčasti neúčinný a sčasti nedôvodný.

O šiestom odvolacom dôvode

Tvrdenia účastníkov konania

118 Svojím šiestym odvolacím dôvodom odvolateľka uvádza, že konštatovania Všeobecného súdu týkajúce sa údajných porušení, ku ktorým došlo v Rakúsku počas obdobia od 12. októbra 1994 do 9. novembra 2004, sú právne nesprávne a musia byť zrušené.

119 Pokiaľ ide konkrétnejšie o rok 1994 Všeobecný súd v bodoch 175 a 176 napadnutého rozsudku uviedol široký výklad konštatovaní Komisie, čím v rozpore s článkom 296 druhým odsekom ZFEÚ zmenil odôvodnenie sporného rozhodnutia. Na rozdiel od toho, čo konštatoval Všeobecný súd, Komisia totiž v odôvodneniach 299 až 301 tohto rozhodnutia neuviedla, že na zasadnutiach ASI, ktoré sa konali počas roka 1994, sa rokovalo nielen o sprchovacích kútoch a vodovodných batériách, ale tiež o keramických výrobkoch pre kúpeľne.

120 Pokiaľ ide o roky 1995 až 1997 Všeobecný súd v bodoch 185, 190 a 196 napadnutého rozsudku poznamenal, že Villeroy & Boch Austria sa v priebehu zasadnutí, ktoré sa konali 16. novembra 1995, 23. apríla 1996 a 15. októbra 1997 zúčastňovala na protiprávnych diskusiách.

121 Predsa však pokiaľ ide o zasadnutie, ktoré sa konalo 16. novembra 1995, odvolateľka v podstate uvádza, že tento záver obsahuje nesprávne právne posúdenie, keďže Všeobecný súd neodpovedal na všetky jej argumenty. Pripomienky Všeobecného súdu v bode 189 a nasl. napadnutého rozsudku týkajúce sa zasadnutia z 23. apríla 1996, podľa ktorých je nepodstatné, že predmetná diskusia bola organizovaná na žiadosť veľkoobchodníkov, tiež obsahujú nesprávne právne posúdenie, pretože existuje alternatívne vysvetlenie, ktoré je úplne prípustné vo vzťahu k vytýkaným praktikám, podľa ktorého veľkoobchodníci v odvetví kúpeľňových doplnkov a príslušenstva vyslovene žiadali zavedenie každoročných cenníkov k určitým dátumom, aby mohli uverejniť svoje katalógy. Pokiaľ ide o zasadnutie z 15. októbra 1997, Všeobecný súd okrem iného v bode 194 napadnutého rozsudku prekročil hranice preskúmania zákonnosti stanovené v článku 263 ZFEÚ, vychádzajúc z dôvodov, ktoré sa neuvádzajú v oznámení o výhradách Komisie.

122 Pre rok 1998 poznámky Všeobecného súdu v bode 197 a nasl. napadnutého rozsudku týkajúce sa údajnej účasti spoločnosti Villeroy & Boch Austria na porušovaní kartelového práva tiež obsahujú nesprávne právne posúdenie, pretože sú kontradiktórne. Všeobecný súd totiž v bodoch 197 až 202 uvedeného rozsudku poznamenal, že Komisia nepredložila dôkaz o účasti spoločnosti Villeroy & Boch Austria na rokovaniach odporujúcich právu hospodárskej súťaže v priebehu roka 1998. Konkrétne svedectvo, ktoré podala Masco, neumožnilo preukázať takúto účasť. Bolo by nelogické, aby Všeobecný súd vychádzal z toho istého svedectva spoločnosti Masco v bode 203 toho istého rozsudku, aby preukázal, že Villeroy & Boch Austria sa nedištancovala od protiprávnych postupov v priebehu roku 1998. Všeobecný súd teda porušil tiež právne zásady stanovené judikatúrou, podľa ktorých súbor dôkazov môže postačovať na preukázanie, že zasadnutie odporovalo právu hospodárskej súťaže, iba ak preukazuje systematickú povahu zasadnutí, ako aj ich protikonkurenčný obsah a ak je to potvrdené vyhlásením podniku s významnou dôkaznou hodnotou. V prejednávanej veci nie je splnená žiadna z týchto dvoch podmienok.

123 Pokiaľ ide o rok 1999, závery Všeobecného súdu v bode 208 napadnutého rozsudku, podľa ktorých dôkaz predložený Komisiou, a to rukou písaná zápisnica zo zasadnutia ASI zo 6. septembra 1999, ktorú vypracovala Ideal Standard, právne dostatočne preukazuje účasť spoločnosti Villeroy & Boch na nedovolených rokovaniach, obsahujú nesprávne právne posúdenie. Svedectvo podniku, ktorý žiadal o zníženie pokuty podľa oznámenia o spolupráci z roku 2002, totiž nemôže predstavovať dostatočný dôkaz o existencii porušenia, keďže jeho presnosť je spochybňovaná viacerými obvinenými podnikmi.

124 Pokiaľ ide o rok 2000, Všeobecný súd v bode 214 napadnutého rozsudku zastával, vychádzajúc zo zápisnice zo zasadnutia ASI z 12. a 13. októbra 2000, názor, že napriek neexistencii priamych dôkazov o účasti spoločnosti Villeroy & Boch Austria na protisúťažných konaniach v priebehu tohto roku, „treba poznamenať, že účinky nedovolených rokovaní, ktoré sa konali v roku 1999, sa prejavili počas roku 2000“. Táto zápisnica, ktorú navyše Všeobecný súd nesprávne vyložil, nepredstavuje v tejto súvislosti dostatočný dôkaz.

125 Pokiaľ ide o rok 2001, Všeobecný súd v bodoch 214 až 218 napadnutého rozsudku konštatoval účasť spoločnosti Villeroy & Boch Austria na nedovolených diskusiách z jediného dôvodu, že údajné nedovolené diskusie v priebehu roka 2000 naďalej vytvárali svoje účinky. Pri odôvodnení svojich pripomienok sa Všeobecný súd obmedzil na odkaz na odôvodnenia 652 až 658 sporného rozhodnutia bez toho, aby vysvetlil, v čom sú pripomienky, na ktoré odkazuje, presvedčivé.

126 Pokiaľ ide o roky 2002 a 2003, Všeobecný súd nezohľadnil tvrdenia odvolateľky.

127 Nakoniec pokiaľ ide o rok 2004, pripomienky Všeobecného súdu v bode 228 napadnutého rozsudku sú kontradiktórne a obsahujú nesprávne právne posúdenie. Všeobecný súd v tomto bode konštatoval, že Villeroy & Boch Austria, ktorá sa nezúčastnila zasadnutia ASI 22. januára 2004, bola prostredníctvom zápisnice z tohto zasadnutia informovaná o rozhodnutiach, ktoré prijali jej konkurenti v priebehu tohto zasadnutia, zatiaľ čo v bode 212 napadnutého rozsudku Všeobecný súd konštatoval, že skutočnosť, že zápisnice zo zasadnutí ASI sa v zásade mali zasielať všetkým členom tohto združenia, neumožňuje sama osebe preukázať, že Villeroy & Boch Austria sa s ňou skutočne oboznámila.

128 Komisia navrhuje šiesty odvolací dôvod zamietnuť.

Posúdenie Súdnym dvorom

129 Svojím šiestym odvolacím dôvodom sa odvolateľka dovoláva rôznych nesprávností v konštatovaniach Všeobecného súdu, pokiaľ ide o porušenia údajne spáchané v Rakúsku medzi 12. októbrom 1994 a 9. novembrom 2004.

130 Pokiaľ ide po prvé o tvrdenia odvolateľky týkajúce sa roku 1994, treba konštatovať, že v prejednávanej veci sa odvolateľka obmedzuje na to, že reprodukuje tvrdenia uvádzané v prvostupňovom konaní pred Všeobecným súdom. Je to tak tiež, pokiaľ ide o tvrdenia týkajúce sa zasadnutia z 23. apríla 1996. S prihliadnutím na judikatúru pripomenutú v bode 69 tohto rozsudku treba teda tieto tvrdenia zamietnuť ako neprípustné.

131 Pokiaľ ide po druhé o tvrdenia odvolateľky týkajúce sa zasadnutí, ku ktorým došlo 16. novembra 1995 a 15. októbra 1997, založené v podstate na neexistencii odôvodnenia napadnutého rozsudku, treba ich tiež zamietnuť. V prejednávanej veci Všeobecný súd v bodoch 180 až 185 a 192 až 196 napadnutého rozsudku preskúmal a odmietol tvrdenia odvolateľky týkajúce sa porušení, ku ktorým došlo v Rakúsku, pokiaľ ide o rôzne zasadnutia. Vo vzťahu ku každému z nich Všeobecný súd odkazoval na relevantné dôkazy a na sporné rozhodnutie predtým, než odmietol argumentáciu odvolateľky ako nedôvodnú. Postupujúc takto, Všeobecný súd odôvodnil napadnutý rozsudok.

132 Pokiaľ ide o zasadnutie z 15. októbra 1997, treba okrem iného zamietnuť tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého Všeobecný súd vychádzal z dôvodov, ktoré neboli zahrnuté do oznámenia Komisie o výhradách. V skutočnosti treba konštatovať, že Všeobecný súd v bode 194 napadnutého rozsudku vychádzal z dôvodov uvedených v bodoch 295 a 307 sporného rozhodnutia. Odvolateľka sa pred Všeobecným súdom nedovolávala rozporu medzi týmto rozhodnutím a oznámením o výhradách v tomto bode. V dôsledku toho nemôže podľa ustálenej judikatúry (pozri najmä rozsudok z 22. októbra 2015, AC-Treuhand/Komisia, C-194/14 P, EU:C:2015:717, bod 54), predložiť také tvrdenie v štádiu odvolania pred Súdnym dvorom.

133 Pokiaľ ide po tretie o zasadnutie z 30. apríla a 18. júna 1998, treba poznamenať, že Všeobecný súd v bode 199 napadnutého rozsudku konštatoval, že žiadny dôkaz, ktorý predložila Komisia, neumožňuje preukázať účasť odvolateľky na porušení. Napriek tomu v bode 203 uvedeného rozsudku Všeobecný súd jasne konštatoval, že pri absencii verejného dištancovania sa odvolateľky a skutočnosti, že protikonkurenčné účinky dohody z 15. októbra 1997 naďalej vytvárali svoje účinky v priebehu nasledujúceho roka, sa Komisia mohla domnievať, že odvolateľka sa neprestala zúčastňovať na porušení počas roku 1998. Postupujúc takto, Všeobecný súd nielen rešpektoval svoju povinnosť odôvodnenia, ktorá umožňuje účastníkom spochybňovať jeho odôvodnenie a Súdnemu dvoru vykonávať svoje preskúmanie v rámci odvolania, ale so zreteľom na judikatúru uvedenú v bode 111 tohto rozsudku sa nedopustil žiadneho nesprávneho právneho posúdenia pri vykonávaní dôkazov. Všeobecný súd tiež neodporoval ani neporušil svoju povinnosť odôvodnenia, keď konštatoval, že hoci vyhlásenie spoločnosti Masco neumožňovalo samo osebe preukázať účasť žalobkyne na výmene informácií v priebehu roka 1998, mohlo byť legitímne zohľadnené medzi inými dôkazmi v rámci súboru jednoznačných nepriamych dôkazov uvedených v bode 203 napadnutého rozsudku s cieľom preukázať, že Villeroy & Boch Austria neprerušila svoju účasť na nezákonných praktikách v roku 1998.

134 Pokiaľ ide po štvrté o zasadnutia, ktoré sa konali v priebehu roka 1999, treba konštatovať, že ako jednoznačne vyplýva z bodu 206 napadnutého rozsudku, Komisia vychádzala zo žiadosti o zhovievavosť, z rukou písanej zápisnice zo zasadnutia zo 6. septembra 1999, ktorú vyhotovil zástupca spoločnosti Ideal Standard v rovnaký deň, ako sa konalo toto porušujúce zasadnutie. V rozpore s tým, čo uvádza odvolateľka, takýto dôkaz, ktorý neuvádza dátum predloženia žiadosti o zhovievavosť podľa oznámenia z roku 2002 o spolupráci zo strany tejto spoločnosti, ktorý ale časovo zapadá do vzniku skutkového stavu, ako to uviedol Všeobecný súd v bode 207 napadnutého rozsudku, nepotrebuje ďalšie potvrdzujúce dôkazy. Preto je potrebné zamietnuť toto tvrdenie ako nedôvodné.

135 Pokiaľ ide po piate o zasadnutie ASI z 12. a 13. októbra 2000, treba konštatovať, že tvrdenia odvolateľky vychádzajú z nesprávneho výkladu bodu 214 napadnutého rozsudku. V rozpore s tým, čo uvádza odvolateľka, Všeobecný súd nevychádzal zo zápisnice z tohto zasadnutia pri konštatovaní, že účinky nedovolených diskusií, ktoré sa konali v priebehu roku 1999, pôsobili počas roku 2000. Okrem toho tieto tvrdenia smerovali najmä k spochybneniu posúdenia dôkazov Všeobecným súdom, avšak bez toho, aby preukázali skreslenie týchto dôkazov. Preto sú vzhľadom na judikatúru uvedenú v bode 38 tohto rozsudku neprípustné.

136 Pokiaľ ide po šieste o rok 2001, tvrdenie odvolateľky vychádza tiež z nesprávneho výkladu napadnutého rozsudku a musí sa preto zamietnuť. Z bodov 215 až 218 tohto rozsudku totiž jasne vyplýva, že Všeobecný súd nekonštatoval účasť spoločnosti Villeroy & Boch Austria na nedovolených dohodách, ku ktorým došlo v roku 2001 z dôvodu, že tie, ku ktorým došlo počas roka 2000, naďalej vytvárali svoje účinky v nasledujúcom roku. V bodoch 215 až 217 uvedeného rozsudku Všeobecný súd vychádzal z účasti tejto spoločnosti na viacerých zasadnutiach počas roku 2001, v priebehu ktorých sa účastníci dohodli na dátume, ku ktorému budú cenníky zaslané veľkoobchodníkom, a na dátume zvýšenia ceny, ako aj na zosúladení týchto zasadnutí s inými zasadnutiami, ku ktorým došlo v priebehu rokov 2000 a 2001, na ktorých sa uvedená spoločnosť nezúčastnila, ale počas ktorých sa členovia ASI dovolávali zvýšenia cien vypočítaného od 1. januára 2002.

137 Pokiaľ ide po siedme o tvrdenia odvolateľky založené na nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku v tom, že Všeobecný súd nezohľadnil jej tvrdenia, pokiaľ ide o roky 2002 a 2003, postačuje konštatovať, že pre každé z relevantných zasadnutí Všeobecný súd v bodoch 219 až 226 napadnutého rozsudku odkazuje na relevantné dôkazy a na sporné rozhodnutie predtým, ako odmietol argumentáciu odvolateľky ako nedôvodnú. Vzhľadom na judikatúru uvedenú v bode 72 tohto rozsudku nebolo potrebné odpovedať na všetky tvrdenia odvolateľky. Uvedené tvrdenia odvolateľky sa preto musia zamietnuť.

138 Pokiaľ ide nakoniec o tvrdenia odvolateľky týkajúce sa zasadnutia z 22. januára 2004, treba konštatovať, že odvolateľka chce spochybniť posúdenie dôkazov zo strany Všeobecného súdu bez toho, aby sa dovolávala ich skreslenia. Preto sú tieto tvrdenia vzhľadom na judikatúru uvedenú v bode 38 tohto rozsudku neprípustné.

139 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba šiesty odvolací dôvod zamietnuť ako sčasti neprípustný a sčasti nedôvodný.

O siedmom a deviatom odvolacom dôvode

Tvrdenia účastníkov konania

140 Odvolateľka svojím siedmym odvolacím dôvodom, ktorý vzniesla subsidiárne a ktorý sa týka vytýkaného konania v súvislosti s porušeniami, ktorých sa údajne dopustila v Belgicku, vo Francúzsku a v Rakúsku, tvrdí, že toto konanie neumožňuje preukázať jej účasť na týchto porušeniach, pretože sú pripísateľné jej dcérskym spoločnostiam, a nie jej osobne.

141 Odvolateľka v tejto súvislosti tvrdí, že pojem hospodárska jednotka, ako ho v prejednávanej veci používa Komisia a Všeobecný súd, má za následok pripísanie konania spoločnosti bez ohľadu na jej zavinenie, v rozpore so zárukami priznanými v Charte, konkrétne s právom na prezumpciu neviny a zásadou *in dubio pro reo* zakotvenými v článku 48 ods. 1 Charty, zásadou zákonnosti trestných činov a trestov a článkom 101 ZFEÚ, a to o to viac, že domnienka existencie hospodárskej jednotky v prípade, že materská spoločnosť vlastní 100 % základného imania svojej dcérskej spoločnosti, je prakticky nevyvrátiteľná. Hoci Súdny dvor tento pojem uviedol do svojej judikatúry pred vstupom Charty do platnosti, uvedená judikatúra by sa podľa odvolateľky mala posunúť ďalej. Okrem toho napadnutý rozsudok je v rozpore s povinnosťou odôvodnenia vyplývajúcej z článku 296 druhého odseku ZFEÚ, pretože neodpovedá na tieto tvrdenia odvolateľky a neobsahuje nijaké odôvodnenie, pokiaľ ide o podstatné časti vytýkaného porušenia.

142 Odvolateľka svojím deviatym odvolacím dôvodom kritizuje skutočnosť, že napadnutý rozsudok potvrdil pokutu, ktorá jej bola uložená ako solidárnemu dlžníkovi svojej dcérskej spoločnosti.

143 Aj keby totiž bolo možné dovolávať sa zodpovednosti materskej spoločnosti vo vzťahu ku konaniu jej dcérskej spoločnosti na základe pojmu hospodárska jednotka, uznanie solidárnej zodpovednosti za zaplatenie pokút uložených dcérskym spoločnostiam odvolateľky treba odmietnuť, pretože žiadny právny akt Únie neobsahuje ustanovenia, ktoré by stanovovali spoločné a nerozdielne uloženie pokuty, a ďalej uznanie takej solidárnej zodpovednosti odvolateľku zbavuje práva na individuálne uloženú pokutu v závislosti od vytýkaného zavinenia, v rozpore so zásadou osobnej zodpovednosti. Odvolateľka subsidiárne tvrdí, že Komisia a Všeobecný súd mali v každom prípade vypočítať podiel výšky pokuty, ktorú dlhuje každý spoludlžník v závislosti od miery zavinenie každého z nich.

144 Komisia navrhuje siedmy a deviaty odvolací dôvod zamietnuť.

Posúdenie Súdnym dvorom

145 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry, ktorá nadobudnutím účinnosti Charty nebola spochybnená, právnická osoba, ktorá nie je autorom porušenia práva hospodárskej súťaže, za určitých okolností môže byť aj tak sankcionovaná za protiprávne konanie inej právnickej osoby, pokiaľ sú tieto osoby obe súčasťou rovnakého hospodárskeho subjektu a tvoria tak podnik v zmysle článku 101 ZFEÚ (rozsudok z 10. apríla 2014, Komisia a i./Siemens Österreich a i., C-231/11 P až C-233/11 P, EU:C:2014:256, bod 45).

146 Z ustálenej judikatúry tak vyplýva, že správanie dcérskej spoločnosti môže byť pripísané materskej spoločnosti vtedy, keď dcérska spoločnosť napriek tomu, že má vlastnú právnu subjektivitu, neurčuje svoje správanie na trhu samostatne, ale v podstate uplatňuje pokyny, ktoré jej dáva materská spoločnosť, najmä vzhľadom na hospodárske, organizačné a právne väzby, ktoré tieto dva právne subjekty spájajú (rozsudok z 10. apríla 2014, Komisia a i./Siemens Österreich a i., C-231/11 P až C-233/11 P, EU:C:2014:256, bod 46, ako aj citovaná judikatúra).

147 Súdny dvor v tejto súvislosti spresnil, že v osobitnom prípade, keď materská spoločnosť vlastní celé alebo takmer celé základné imanie svojej dcérskej spoločnosti, ktorá sa dopustila porušenia pravidiel Európskej únie v oblasti hospodárskej súťaže, existuje vyvrátiteľná domnienka, podľa ktorej táto materská spoločnosť skutočne uplatňuje rozhodujúci vplyv na svoju dcérsku spoločnosť (rozsudok zo 16. júna 2016, Evonik Degussa a AlzChem/Komisia, C-155/14 P, EU:C:2016:446, bod 28, ako aj citovaná judikatúra).

148 Na to, aby sa uvedená domnienka považovala za splnenú, v takej situácii stačí, aby Komisia preukázala, že celé alebo takmer celé základné imanie dcérskej spoločnosti priamo či nepriamo vlastní jej materská spoločnosť. Tejto poslednej uvedenej ďalej prináleží vyvrátiť túto domnienku predložením dostatočných dôkazov týkajúcich sa organizačných, hospodárskych a právnych väzieb medzi dcérskou spoločnosťou a ňou samou, ktoré preukazujú, že jej dcérska spoločnosť sa na trhu správa samostatne. Pokiaľ materská spoločnosť nevyvráti túto domnienku, môže sa Komisia domnievať, že táto posledná uvedená spoločnosť a jej dcérska spoločnosť tvoria jednu hospodársku jednotku a prvá uvedená je zodpovedná za správanie druhej uvedenej, a zaviazať tieto dve spoločnosti na solidárnu platbu pokuty bez toho, aby bolo potrebné preukázať osobnú účasť materskej spoločnosti na porušení (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júna 2016, Evonik Degussa a AlzChem/Komisia, C-155/14 P, EU:C:2016:446, body 27 a 29 až 32, ako aj citovanú judikatúru).

149 Na úvod treba spresniť, že na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľka, predchádzajúca judikatúra neporušuje právo na prezumpciu neviny zaručené v článku 48 ods. 1 Charty, ani zásady *in dubio pro reo* a zákonnosti trestných činov a trestov. Domnienka, podľa ktorej materská spoločnosť, ktorá vlastní celé alebo skoro celé základné imanie dcérskej spoločnosti uplatňuje rozhodujúci vplyv na túto spoločnosť, totiž nevedie k prezumpcie viny jednej alebo druhej z týchto spoločností, takže nie je v rozpore so zásadou prezumpcie neviny, ani so zásadou *in dubio pro reo*. V súvislosti so zásadou zákonnosti trestných činov a trestov, táto zásada vyžaduje, aby zákon jasne definoval porušenia a tresty za ne, pričom táto podmienka je splnená, pokiaľ osoba podliehajúca súdnej právomoci môže zo znenia relevantného ustanovenia a za pomoci výkladu, ktorý mu dávajú súdy, zistiť, aké konania alebo opomenutia zakladajú jej trestnoprávnu zodpovednosť (rozsudok z 22. mája 2008, Evonik Degussa/Komisia, C-266/06 P, neuverejnený, EU:C:2008:295, bod 39). Judikatúra Súdneho dvora uvedená v bodoch 145 až 148 tohto rozsudku neporušuje túto zásadu.

150 Pokiaľ ide o nerozdelenie pokút medzi dotknuté spoločnosti, treba pripomenúť, že právny pojem Únie týkajúci sa solidárnej zodpovednosti za zaplatenie pokuty je ako taký iba prejavom absolútneho účinku pojmu podnik, týka sa iba podniku a nie spoločností, ktoré ho tvoria (rozsudok z 10. apríla 2014, Komisia a i./Siemens Österreich a i., C-231/11 P až C-233/11 P, EU:C:2014:256, bod 57).

151 Z článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 vyplýva, že Komisia má právomoc solidárne uložiť pokutu viacerým spoločnostiam v rozsahu, v akom tvoria rovnaký podnik, a ani znenie tohto ustanovenia, ani cieľ mechanizmu solidarity neumožňujú domnievať sa, že táto sankčná právomoc presahuje určenie vonkajšieho vzťahu solidarity, čím by bolo určenie podielov solidárnych dlžníkov v rámci ich vnútorného vzťahu (rozsudok z 10. apríla 2014, Komisia a i./Siemens Österreich a i., C-231/11 P až C-233/11 P, EU:C:2014:256, bod 58).

152 Naopak cieľ mechanizmu solidarity spočíva v skutočnosti, že predstavuje doplňujúci právny nástroj, ktorým disponuje Komisia na posilnenie účinnosti jej konania v oblasti vymáhania pokút uložených za porušenia práva hospodárskej súťaže, keďže tento mechanizmus znižuje riziko insolventnosti pre

Komisiu ako veriteľa dlhu, ktorý reprezentujú tieto pokuty, čo sa podieľa na cieli odstrašenia, ktorý všeobecne sleduje právo hospodárskej súťaže, čo aj Všeobecný súd v podstate v bode 325 napadnutého rozsudku správne potvrdil (rozsudok z 10. apríla 2014, Komisia a i./Siemens Österreich a i., C-231/11 P až C-233/11 P, EU:C:2014:256, bod 59, ako aj citovaná judikatúra).

153 Určenie podielov v rámci vnútorného vzťahu existujúcom medzi solidárnymi dlžníkmi sa teda netýka tohto dvojitého cieľa. Ide totiž o spor, ktorý nastane neskôr, a v zásade už nie je v záujme Komisie, keďže celá pokuta jej už bola zaplatená jedným alebo viacerými uvedenými dlžníkmi. Od Komisie teda nemožno vyžadovať, aby určila také podiely (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. apríla 2014, Komisia a i./Siemens Österreich a i., C-231/11 P až C-233/11 P, EU:C:2014:256, body 60 až 64).

154 Odvolateľka v prejednávanej veci nespochybňuje, že v čase porušenia, ktoré sa jej vytýka, vlastnila 100 % základného imania spoločností, ktorých zamestnanci sa zúčastnili dotknutých protisúťažných diskusií v Belgicku, vo Francúzsku a v Rakúsku, a netvrdí, že predložila dôkazy, ktoré by mohli vyvrátiť domnienku, podľa ktorej vykonávala rozhodujúci vplyv na tieto spoločnosti. Vzhľadom na judikatúru uvedenú v bodoch 145 až 153 tohto rozsudku Všeobecný súd teda dospel k správnemu záveru, že Komisia jej mohla pripísať protisúťažné správanie jej dcérskych spoločností v Belgicku, vo Francúzsku a v Rakúsku a uložiť jej spolu s týmito spoločnosťami solidárne zaplatenie pokút bez určenia podielov na sume týchto pokút, ktorú dlhuje každá z nich.

155 Napokon treba zamietnuť tvrdenia odvolateľky založené na nedostatku odôvodnenia napadnutého rozsudku. Pokiaľ teda ide konkrétne o možnosť Komisie pripísať odvolateľke konanie jej dcérskych spoločností vo Francúzsku a v Rakúsku, treba dospieť k záveru, že body 155 až 165 napadnutého rozsudku, ako aj jeho bod 284, ktorý odkazuje na body 97 a 98 uvedeného rozsudku, sú z právneho hľadiska dostatočne odôvodnené. Všeobecný súd totiž po tom, čo pripomenul judikatúru týkajúcu sa pojmu hospodárska jednotka, poukázal na to, že Villeroy & Boch vlastnila 100 % základného imania svojich dcérskych spoločností a že sa nesnažila vyvrátiť domnienku, podľa ktorej vykonávala rozhodujúci vplyv na svoje dcérske spoločnosti, ďalej odpovedal na tvrdenia odvolateľky založené na porušení zásady zákonnosti trestných činov a trestov a práva na prezumpciu neviny. Pokiaľ ide o možnosť Komisie pripísať odvolateľke zodpovednosť za správanie spoločnosti Villeroy & Boch Belgium v rozsahu, v akom na ňu vykonával rozhodujúci vplyv, Všeobecný súd nebol v napadnutom rozsudku povinný zaujať stanovisko k tomuto bodu, pretože na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľka, odvolateľka túto možnosť pred Všeobecným súdom nenapadla.

156 Siedmy a deviaty odvolací treba preto zamietnuť ako nedôvodné.

O ôsmom odvolacom dôvode

Tvrdenia účastníkov konania

157 Svojím ôsmym odvolacím dôvodom odvolateľka uvádza, že napadnutý rozsudok porušuje článok 101 ZFEÚ a článok 53 Dohody o EHP, keďže Všeobecný súd nesprávne konštatoval existenciu jediného, komplexného a nepretržitého porušenia.

158 V tejto súvislosti odvolateľka ako prvé uvádza, že právny pojem jediného, komplexného a nepretržitého porušenia je ako taký nezlučiteľný s článkom 101 ZFEÚ a článkom 53 Dohody o EHP a nemal by sa teda uplatňovať. Tento pojem totiž nemá žiadny právny základ v práve Únie. Okrem toho odvolateľka uvádza, že napadnutý rozsudok obsahuje nedostatočné odôvodnenie, keďže Všeobecný súd neodpovedal na všetky jej tvrdenia k tomuto bodu.

159 Po druhé odvolateľka uvádza, že tým, že v tejto veci sa konštatovala existencia jediného porušenia, napadnutý rozsudok porušil zásady spravodlivého procesu. Keďže Všeobecný súd zastáva názor, že odvolateľke možno pripisovať porušenie, na ktorom sa nezúčastnila, ktoré ale patrí pod jediné

porušenie, na ktorom sa zúčastnila, odvolateľka nemôže na účely spochybňovania svojej účasti na tomto jedinom porušení účinne uplatňovať skutočnosť, že sa nezúčastnila na tomto prvom uvedenom porušení a bola teda zbavená prostriedku účinnej obrany. Môže teda spochybňovať len svoju vedomosť o predmetnom porušení.

160 Po tretie odvolateľka subsidiárne zastáva názor, že podmienky uznania jediného porušenia nie sú v danom prípade splnené, keďže Komisia nedefinovala relevantný trh a existencia vzťahu komplementárnosti medzi rôznymi vytýkanými konaniami nie je preukázaná.

161 Po štvrté odvolateľka sa v každom prípade domnieva, že z dôvodu existencie čiastočných zrušení sporného rozhodnutia, pokiaľ ide o určité členské štáty v rozsudkoch zo 16. septembra 2013, Wabco Europe a i./Komisia (T-380/10, EU:T:2013:44), Keramag Keramische Werke a i./Komisia (T-379/10 a T-381/10, neuverejnený, EU:T:2013:457), ako aj Duravit a i./Komisia (T-364/10, neuverejnený, EU:T:2013:477), a skutočnosti, že určité podniky nemusia mať vedomosti o celom porušení, nemôže ísť o globálne porušenie, tak ako je definované v tomto rozhodnutí.

162 Komisia navrhuje ôsmy odvolací dôvod zamietnuť.

Posúdenie Súdnym dvorom

163 Vzhľadom na túto judikatúru uvedenú v bodoch 55 až 59 tohto rozsudku treba po prvé odmietnuť tvrdenia odvolateľky, podľa ktorých právny pojem jediné, komplexné a nepretržité porušenie je nezlučiteľný s článkom 101 ZFEÚ a článkom 53 Dohody o EHP a porušuje zásady spravodlivého procesu, bez ohľadu na prípustnosť posledného uvedeného tvrdenia.

164 Po druhé treba konštatovať, že v rozpore s tým, čo uvádza odvolateľka, Všeobecný súd pripomínajúc túto judikatúru v bodoch 32 až 34, 41, 42 a 46 až 48 napadnutého rozsudku, odôvodnil tento rozsudok právne dostatočne.

165 Po tretie pokiaľ ide o tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého podmienky uznania jediného porušenia nie sú v danom prípade splnené, keďže Komisia nedefinovala relevantný trh, treba konštatovať, ako to správne poznamenal Všeobecný súd v bode 54 napadnutého rozsudku a ako to pripúšťa odvolateľka, že okolnosť, že trhy s výrobkami a geografické trhy, ktorých sa týka porušenie, sú odlišné, nie je v žiadnom prípade prekážkou pre konštatovanie jediného porušenia. Toto tvrdenie je preto v každom prípade neúčinné.

166 Po štvrté Všeobecný súd sa v bodoch 63 až 71 napadnutého rozsudku nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď konštatoval, že Komisia v danom prípade mohla prijať záver o existencii jediného cieľa, smerujúc k preukázaniu jediného porušenia. V skutočnosti na základe skutkových konštatovaní vykonaných v bodoch 66, 69 a 71 napadnutého rozsudku, právne dostatočne preukázal, že rôzne vytýkané postupy smerovali k tomu istému cieľu, a to zosúladiť správanie všetkých výrobcov kúpeľňových doplnkov a príslušenstva voči veľkoobchodníkom. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že v rozpore s tým, čo uvádza odvolateľka, pojem spoločný cieľ bol, ako vyplýva z uvedených bodov 66, 69 a 71, určený nie odkazom na všeobecný odkaz o existencii hospodárskej súťaže na trhoch dotknutých porušením, ale odkazom na rôzne objektívne prvky, ako je centrálna úloha, ktorú majú veľkoobchodníci v distribučných kruhoch, charakteristiky týchto kruhov, existencia koordinačných subjektov a viacvýrobkových združení, podobnosť zavedenia tajných dohôd a materiálne, geografické a časové prekrývanie sa medzi predmetnými praktikami.

167 Za týchto okolností bez toho, aby bolo potrebné preukázať doplňujúcu spojitosť medzi vytýkanými praktikami, keďže jediné a nepretržité porušenie možno pripisovať nekonkurenčným podnikom bez toho, aby bola potrebná systematická definícia relevantných trhov, a domnievajúc sa, že odvolateľka je na jednej strane zodpovedná za svoju priamu účasť na vytýkanom porušení a na druhej strane je

zodpovedná za svoju nepriamu účasť na tomto porušení, keďže mala vedomosť o všetkých porušujúcich postupoch zamýšľaných alebo zavádzaných inými účastníkmi predmetného kartelu pri sledovaní tých istých cieľov, alebo že ich mohla rozumne predvídať a bola pripravená akceptovať riziko, Všeobecnému súdu nemožno vytýkať, že prijal záver, že Komisia sa nedopustila žiadnej chyby, keď v danom prípade konštatovala existenciu jediného a pokračujúceho porušenia.

168 Nakoniec, pokiaľ ide o argumentáciu týkajúcu sa čiastočných zrušení sporného rozhodnutia vyhlásených v rámci iných vecí, ktoré sa týkajú tohto kartelu, treba pripomenúť, že posúdenie dôkazov týkajúcich sa rôznych vnútroštátnych trhov patrí do výlučnej právomoci Všeobecného súdu. Keďže táto argumentácia smeruje k spochybneniu existencie jediného, komplexného a nepretržitého porušovania, treba zdôrazniť, ako bolo uvedené v bode 62 tohto rozsudku, že skutočnosť, že Všeobecný súd čiastočne zrušil sporné rozhodnutie v rozsahu, v akom sa týka účasti určitých dotknutých podnikov na vytýkanom porušení na určitých geografických trhoch počas daných období, nepostačuje na spochybnenie konštatovania Všeobecného súdu o existencii spoločného zámeru pokrývajúceho tri podskupiny výrobkov a šesť dotknutých členských štátov a zhodného cieľa skresľujúceho hospodársku súťaž.

169 V dôsledku toho treba zamietnuť ôsmy odvolací dôvod ako sčasti neúčinný a sčasti nedôvodný.

O desiatom a jedenástom odvolacom dôvode

Tvrdenia účastníkov konania

170 Odvolateľka svojím desiatym odvolacím dôvodom uvádza nesprávne právne posúdenie, ktorého sa dopustil Všeobecný súd, ktorý v plnom rozsahu nevykonal svoju neobmedzenú právomoc pri preskúmaní, ktorá mu je priznaná.

171 V napadnutom rozsudku totiž Všeobecný súd v rozpore s návrhmi odvolateľky vykonal iba preskúmanie zákonnosti určenia výšky pokuty.

172 Odvolateľka sa domnieva, že z dôvodov právnej istoty a s cieľom zaručiť právo na spravodlivý proces Všeobecný súd a Súdny dvor majú povinnosť v každej veci, ktorá im je predložená, týkajúcej sa určenia pokuty alebo penále zo strany Komisie skutočne uplatniť neobmedzenú súdnu právomoc, ktorá im je zverená podľa článku 31 nariadenia č. 1/2003, najmä v kontexte, ak žiadna právna norma nestanovuje harmonizáciu sankcií a ak Komisia uplatnila tri rôzne metódy výpočtu pokút za roky 1998 až 2006.

173 Navyše odvolateľka sa v prejednávanej veci domnieva, že Všeobecný súd nepristúpil k nezávislému overeniu pôvodnej výšky pokuty a v rámci výkonu neobmedzenej právomoci vzhľadom na závažnosť porušenia, ktoré sa týka iba obmedzeného počtu zväčša malých členských štátov, ju mal znížiť. V tejto súvislosti nie je možné pochopiť, z akého dôvodu Komisia sankcionovala v prejednávanej veci vytýkané konanie prísnejšie než kartely rovnakej povahy pokrývajúce celé územie Európskeho hospodárskeho priestoru. Okrem toho Všeobecný súd mal odvolateľke znížiť pokutu pre porušenie zásady primeranej lehoty z dôvodu neprimeranej dĺžky správneho konania, ktoré celkovo trvalo takmer šesť rokov.

174 Odvolateľka svojím jedenástym odvolacím dôvodom uvádza porušenie zásady proporcionality. V tejto súvislosti zastáva názor, že na určenie tejto závažnosti porušenia je Všeobecný súd povinný zohľadniť účinky predmetného porušenia na trh, ako aj obraty dosiahnuté na dotknutých trhoch, čo nevykonal.

175 Všeobecný súd sa mal tiež ubezpečiť, že výška pokút uložených sporným rozhodnutím je celkovo primeraná, k čomu nedošlo, keďže obrat dotknutý porušením je 115 miliónov eur a celková výška pokuty je 71,5 miliónov eur.

176 Odvolateľka preto žiada Súdny dvor, aby napravil tieto protiprávne opomenutia Všeobecného súdu a znížil výšku uložených pokút.

177 Komisia navrhuje desiaty a jedenásty odvolací dôvod zamietnuť.

Posúdenie Súdnym dvorom

178 Podľa ustálenej judikatúry preskúmanie zákonnosti stanovené v článku 263 ZFEÚ zahŕňa skutočnosť, že súd Únie vykonáva preskúmanie napadnutého rozhodnutia so zreteľom na tvrdenia uvedené žalobcom zo skutkového, ako aj z právneho hľadiska, a má právomoc posúdiť dôkazy, zrušiť toto rozhodnutie a zmeniť výšku pokút (pozri rozsudok z 10. júla 2014, Telefónica a Telefónica de España/Komisia, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, bod 53, ako aj citovanú judikatúru).

179 Preskúmanie zákonnosti je doplnené neobmedzenou právomocou, ktorú súdu Únie priznáva článok 31 nariadenia č. 1/2003 v súlade s článkom 261 ZFEÚ. Táto právomoc oprávňuje súd, aby nad rámec jednoduchého preskúmania zákonnosti sankcie nahradil posúdenie Komisie svojím posúdením a v dôsledku toho zrušil, znížil alebo zvýšil uloženú pokutu alebo penále (pozri rozsudok z 8. decembra 2011, Chalkor/Komisia, C-386/10 P, EU:C:2011:815, bod 63 a citovanú judikatúru).

180 Na splnenie požiadaviek neobmedzenej právomoci pri preskúmaní v zmysle článku 47 Charty, pokiaľ ide o pokutu, je súd Únie povinný pri výkone právomocí stanovených v článkoch 261 a 263 ZFEÚ preskúmať každú výhradu právnej alebo skutkovej povahy, ktorá má preukázať, že výška pokuty nie je primeraná závažnosti a obdobiu trvania porušenia (pozri rozsudok z 18. decembra 2014, Komisia/Parker Hannifin Manufacturing a Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, bod 75, ako aj citovanú judikatúru).

181 Výkon tejto neobmedzenej súdnej právomoci však neznamená preskúmanie *ex offo* a konanie je kontradiktórne. V zásade žalobcovi prináleží, aby uviedol žalobné dôvody proti napadnutému rozhodnutiu a predložil dôkazy na podporu týchto dôvodov (pozri rozsudok z 18. decembra 2014, Komisia/Parker Hannifin Manufacturing a Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, bod 76, ako aj citovanú judikatúru).

182 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že absencia *ex offo* preskúmania celého sporného rozhodnutia neporušuje zásadu účinnej súdnej ochrany. Na účely rešpektovania tejto zásady nie je nevyhnutné, aby Všeobecný súd, ktorý je síce povinný odpovedať na predložené žalobné dôvody a vykonať právne aj vecné preskúmanie, bol tiež povinný *ex offo* opätovne prešetriť celý spis (pozri rozsudok z 8. decembra 2011, Chalkor/Komisia, C-386/10 P, EU:C:2011:815, bod 66).

183 Okrem toho podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora, Všeobecný súd má ako jediný právomoc preskúmavať spôsob, akým Komisia posúdila v každom jednotlivom prípade závažnosť protiprávnych správaní. V rámci odvolania je predmetom preskúmania vykonávaného Súdnym dvorom na jednej strane preskúmanie toho, do akej miery Všeobecný súd z právneho hľadiska správne zohľadnil všetky faktory podstatné na posúdenie závažnosti správania preskúmavaného vo vzťahu k článku 101 ZFEÚ a k článku 23 nariadenia č. 1/2003, a na druhej strane overenie toho, či Všeobecný súd v právom požadovanom rozsahu odpovedal na všetky tvrdenia žalobcu smerujúce k zníženiu pokuty. Závažnosť porušenia v práve hospodárskej súťaže Únie sa musí stanoviť v závislosti od veľkého množstva faktorov, ako je najmä odradzujúci účinok pokút, osobitné okolnosti prípadu a jeho kontext, vrátane konania každého z podnikov, úloha, ktorú každý z nich hrá pri vytvorení kartelu, prospech, ktorý z toho podniky mohli získať, ich veľkosť a hodnota dotknutého tovaru, ako aj nebezpečenstvo, ktoré porušenia tohto typu predstavujú pre ciele Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. júla 2013, Team Relocations a i./Komisia, C-444/11 P, neuverejnený, EU:C:2013:464, body 95, 99 a 100).

184 Okrem toho nie je úlohou Súdneho dvora pri rozhodovaní o právnych otázkach v rámci odvolania nahrádzať z dôvodov spravodlivosti svojím posúdením posúdenie Všeobecného súdu, ktorý v rámci výkonu svojej neobmedzenej súdnej právomoci rozhoduje o výške pokút uložených podnikom za porušenie práva Únie týmito podnikmi. Konštatovať, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia z dôvodu neprimeranej výšky pokuty, môže Súdny dvor len vtedy, ak dospeje k záveru, že výška sankcie je nielen neprimeraná, ale aj nadmerná, ba dokonca disproporčná (pozri najmä rozsudok z 30. mája 2013, Quinn Barlo a i./Komisia, C-70/12 P, neuverejnený, EU:C:2013:351, bod 57, ako aj citovanú judikatúru).

185 Desiaty a jedenásty odvolací dôvod treba preto preskúmať s prihliadnutím na túto judikatúru.

186 Z uvedenej judikatúry jednoznačne vyplýva, že v prvom rade neobmedzená právomoc sa týka iba uloženej sankcie, a nie celého napadnutého rozhodnutia, a v druhom rade, že ani neobmedzená právomoc, ani preskúmanie zákonnosti nezodpovedajú preskúmaniu *ex offo*, a teda nevyžadujú, aby Všeobecný súd *ex offo* opätovne preskúmal celý spis bez ohľadu na výhrady vznesené odvolateľkou.

187 V prejednávanej veci treba konštatovať, že Všeobecný súd od bodu 335 napadnutého rozsudku uplatnil účinné preskúmanie výšky pokuty, ktorou odpovedal na rôzne tvrdenia odvolateľky, a keď v bodoch 397 až 402 tohto rozsudku rozhodol o návrhoch na zníženie výšky pokuty, čím sa teda neobmedzil na preskúmanie zákonnosti tejto sumy v rozpore s tým, čo uvádza odvolateľka. V tejto súvislosti Všeobecný súd v bode 384 uvedeného rozsudku konkrétne uviedol, že koeficient 15 % z dôvodu koeficientov „závažnosti porušenia“ a „dodatočnej sumy“ bol minimum vzhľadom na mimoriadne závažnú povahu predmetného porušenia, a následne v bodoch 397 až 401 toho istého rozsudku rozhodol, že žiadny z dôkazov predložených žalobkyňami v prvostupňovom konaní neodôvodňuje zníženie výšky pokuty.

188 Pokiaľ ide konkrétnejšie o preskúmanie závažnosti vytýkaného porušenia, treba konštatovať, že Všeobecný súd v bode 381 napadnutého rozsudku pripomenul najmä bod 23 usmernení z roku 2006, ktorý stanovuje, že „medzi najzávažnejšie obmedzenia hospodárskej súťaže patria svojou povahou horizontálne dohody… o stanovení cien, rozdelení trhu a obmedzení produkcie, ktoré sú zväčša tajné. Tieto by mali byť na základe politiky hospodárskej súťaže prísne sankcionované. Časť zohľadňovaných predajov [Zohľadňovaná časť predaja – *neoficiálny preklad*] u takýchto porušení sa teda obvykle bude nachádzať v hornej časti stupnice“. Všeobecný súd v bode 383 uvedeného rozsudku konštatoval, že odôvodnenie, ktoré Komisia uviedla v odôvodnení 1211 sporného rozhodnutia, podľa ktorého horizontálna koordinácia cien bola z dôvodu samotnej svojej povahy najškodlivejším obmedzením hospodárskej súťaže a že porušenie bolo jediným, pokračujúcim a komplexným porušením, ktoré sa týkalo šiestich členských štátov a zasahovalo tri podskupiny výrobkov, pred tým, ako v bode 384 toho istého rozsudku vyslovil mimoriadne závažnú povahu predmetného porušenia, ktorá odôvodňovala uplatnenie koeficientu závažnosti vo výške 15 % a v bode 385 napadnutého rozsudku účasť odvolateľky „v hlavnej skupine podnikov“, ktoré zavádzali konštatované porušenie do praxe.

189 Prihliadajúc takto na všetky parametre relevantné pre posúdenie závažnosti vytýkaného porušenia, keďže horizontálna koordinácia cien a účasť odvolateľky na nej bola preukázaná, a odpovedajúc na tvrdenia odvolateľky v tomto bode, Všeobecný súd sa nedopustil žiadneho nesprávneho právneho posúdenia a splnil svoju povinnosť účinného súdneho preskúmania sporného rozhodnutia.

190 Pokiaľ ide o posúdenie neprimeranej dĺžky správneho konania, treba pripomenúť, že hoci porušenie zásady primeranej lehoty zo strany Komisie môže odôvodniť zrušenie rozhodnutia prijatého Komisiou v správnom konaní na základe článkov 101 a 102 ZFEÚ, pokiaľ zahŕňa aj porušenie práva dotknutého podniku na obhajobu, takéto porušenie zásady primeranej dĺžky, za predpokladu, že je preukázané, nemôže viesť k zníženiu uloženej pokuty (pozri najmä rozsudky z 9. júna 2016, CEPSA/Komisia, C-608/13 P, EU:C:2016:414, bod 61, a z 9. júna 2016, PROAS/Komisia, C-616/13 P, EU:C:2016:415, bod 74, ako aj citovanú judikatúru). V prejednávanej veci, ako to vyplýva z bodu 173 tohto rozsudku, je

nesporné, že svojím tvrdením, týkajúcim sa nesprávneho posúdenia neprimeranej dĺžky správneho konania Všeobecným súdom sa odvolateľka usiluje len o dosiahnutie zníženia sumy pokuty, ktorá jej bola uložená.

191 Preto bez ohľadu na jeho dôvodnosť treba toto tvrdenie zamietnuť ako neúčinné.

192 Nakoniec pokiaľ ide o primeranosť uloženej pokuty ako takej, odvolateľka neuvádza žiadne tvrdenie, ktoré by mohlo preukazovať, že úroveň uloženej sankcie je neprimeraná alebo nadmerná. V tejto súvislosti sa tvrdenie, podľa ktorého výška pokuty 71,5 milióna eur je neprimeraná obratu, ktorého sa kartel týkal, v sume 115 miliónov eur, musí zamietnuť. V skutočnosti je nesporné, že v prejednávanej veci uložená pokuta bola znížená tak, aby nepresahovala 10 % celkového obratu odvolateľky dosiahnutého v predchádzajúcom obchodnom roku, v súlade s článkom 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003. Toto obmedzenie už samo osebe zaručuje, že úroveň tejto pokuty nebude neprimeraná vo vzťahu k veľkosti podniku, tak ako je určená jeho celkovým obratom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, body 280 až 282).

193 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba desiaty a jedenásty odvolací dôvod zamietnuť ako sčasti neúčinný a sčasti nedôvodný.

194 Keďže ani jednému z odvolacích dôvodov, ktoré vzniesla odvolateľka, nebolo možné vyhovieť, treba toto odvolanie zamietnuť v celom rozsahu.

O trovách

195 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne aj o trovách konania. Podľa článku 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe jeho článku 184 ods. 1 účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazať odvolateľku na náhradu trov konania a tá nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené uložiť jej povinnosť nahradiť trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Odvolanie sa zamieta.**

2. **Villeroy & Boch AG je povinná nahradiť trovy konania.**

Podpisy